

Η ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ
ΤΟΥ ΑΚΑΘΙΣΤΟΥ ΥΜΝΟΥ
[ΧΑΙΡΕΤΙΣΜΩΝ]
ΕΙΣ ΤΗΝ ΥΠΕΡΑΓΙΑΝ ΘΕΟΤΟΚΟΝ

Τὸ πρωτότυπο κείμενο με νεοελληνική απόδοση τοῦ θεολόγου Εὐαγγέλου Γ. Καρακοβούνη

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Ὁ Ἀκάθιστος Ὑμνος, οἱ τόσο δημοφιλεῖς «Χαιρετισμοὶ» στὴν Παναγία, εἶναι ἓνα ἀπὸ τὰ πιὸ σημαντικὰ ὑμνογραφικὰ κείμενα τῆς βυζαντινῆς περιόδου, συνδεδεμένος ὄχι μόνο μετὰ τὴν ἐκκλησιαστικὴ (λατρευτικὴ) ζωὴ, ἀλλὰ καὶ μετὰ τὴν ἐθνικὴ πορεία τοῦ Ἑλληνισμοῦ, ὁ ὁποῖος ἀναγνώρισε στὸ πρόσωπο τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου τὴν «Ὑπέρμαχο στρατηγόν», τὴ σκέπη καὶ τὴν προστασία του.

Ἡ Ἀκολουθία τοῦ Ἀκαθίστου Ὑμνου, ὅπως ἔχει διαμορφωθεῖ σήμερα, συμψάλλεται μετὰ τὸ Μικρὸ Ἀπόδειπνο τμηματικὰ τὴν Παρασκευὴ τὸ ἑσπέρας τῶν πρώτων τεσσάρων ἑβδομάδων τῆς Μεγάλης Τεσσαρακοστῆς, καὶ ὁλόκληρη τὴν Παρασκευὴ τῆς πέμπτης ἑβδομάδος τῶν Νηστειῶν.

Εὐελπιστοῦμε πὼς μετὰ τὴν παράλληλη παράθεση τοῦ κειμένου καὶ τῆς μεταφράσεως στὴ νεοελληνικὴ, ἡ Ἀκολουθία τοῦ Ἀκαθίστου Ὑμνου θὰ γίνῃ περισσότερο προσιτὴ στοὺς εὐσεβεῖς χριστιανούς.

Α΄

Τῆς ΠΑΡΑΣΚΕΥῆς Τῆς
ἙΒΔΟΜΑΔΟΣ Τῶν ΝΗΣΤΕΙῶν

Ὁ ἱερεὺς:

Εὐλογητὸς ὁ Θεὸς ἡμῶν, πάντοτε· νῦν, καὶ
ἀεὶ, καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Δόξα σοι Χριστέ, ὁ Θεός, ἡ ἐλπίς ἡμῶν,
δόξα σοι.

Βασιλεῦ οὐράνιε, Παράκλητε, τὸ Πνεῦμα
τῆς ἀληθείας, ὁ πανταχοῦ παρὼν, καὶ τὰ
πάντα πληρῶν, ὁ θησαυρὸς τῶν ἀγαθῶν, καὶ
ζωῆς χορηγός, ἐλθέ καὶ σκήνωσον ἐν ἡμῖν,
καὶ καθάρισον ἡμᾶς ἀπὸ πάσης κηλίδος, καὶ
σῶσον, Ἀγαθέ, τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ὁ ἀναγνώστης: Ἀμήν.

Ἅγιος ὁ Θεός, Ἅγιος Ἰσχυρός, Ἅγιος
Ἀθάνατος, ἐλέησον ἡμᾶς. (ἐκ γ΄)

Α΄

Τῆς ΠΑΡΑΣΚΕΥῆς
Τῆς 1ης ἙΒΔΟΜΑΔΑΣ Τῶν ΝΗΣΤΕΙῶν

Ὁ ἱερεὺς:

Ἄς εἶναι εὐλογημένος ὁ Θεός μας κάθε στιγμῇ, τώρα καὶ
πάντοτε καὶ στοὺς ἀπέραντους αἰῶνες. Ἀμήν.

Δόξα σοι Ἐσένα Χριστέ, ὁ Θεός, ἡ ἐλπίδα μας, δόξα σοι
Ἐσένα.

Βασιλιὰ οὐράνιε, Παράκλητε, Πνεῦμα Ἅγιο, ποὺ ἀπὸ Σένα
πηγάζει ἡ ἀλήθεια· ποὺ βρίσκεσαι παντοῦ καὶ μετὰ τὴν
παρουσία Σου γεμίζεις τὰ πάντα· Ἐσὸν ποὺ εἶσαι ὁ θησαυρὸς
καὶ ἡ πηγὴ κάθε ἀγαθοῦ καὶ δωρίζεις τὴ ζωὴ, ἔλα καὶ
κατοίκησε μέσα μας, καὶ καθάρισέ μας ἀπὸ τὰ στίγματα τῆς
ἀμαρτίας καὶ σῶσε τὶς ψυχές μας.

Ὁ ἀναγνώστης: Ἀμήν.

Ἅγιος εἶσαι Θεέ (Πατέρα μας), Ἅγιος εἶσαι (Υἱὸ) Δυνατέ,
Ἅγιο εἶσαι Ἀθάνατο (Πνεῦμα), ἐλέησέ μας (3 φορές).

Δόξα Πατρί και Υιῷ και Ἁγίῳ Πνεύματι.
Και νῦν και αἰεὶ και εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν
αἰῶνων. Ἀμήν.

Παναγία Τριάς, ἐλέησον ἡμᾶς. Κύριε,
ἰλάσθητι ταῖς ἁμαρτίαις ἡμῶν. Δέσποτα,
συγχώρησον τὰς ἀνομίας ἡμῶν. Ἄγιε,
ἐπίσκεψαι και ἴασαι τὰς ἀσθενείας ἡμῶν,
ἐνεκεν τοῦ ὀνόματός σου.

Κύριε, ἐλέησον· Κύριε, ἐλέησον· Κύριε,
ἐλέησον.

Δόξα. Και νῦν.

Πάτερ ἡμῶν ὁ ἐν τοῖς οὐρανοῖς, ἁγιασθήτω
τὸ ὄνομά σου. Ἐλθέτω ἡ βασιλεία σου.
Γενηθήτω τὸ θέλημά σου, ὡς ἐν οὐρανῷ, και
ἐπὶ τῆς γῆς. Τὸν ἄρτον ἡμῶν τὸν ἐπιούσιον
δός ἡμῶν σήμερον. Και ἄφες ἡμῶν τὰ
ὀφειλήματα ἡμῶν, ὡς και ἡμεῖς ἀφίμεν τοῖς
ὀφειλέταις ἡμῶν. Και μὴ εἰσενέγκῃς ἡμᾶς
εἰς πειρασμόν, ἀλλὰ ῥύσαι ἡμᾶς ἀπὸ τοῦ
πονηροῦ.

Ὁ ἱερέυς: Ὅτι σοῦ ἐστὶν ἡ βασιλεία και ἡ
δύναμις και ἡ δόξα τοῦ Πατρὸς και τοῦ Υἱοῦ
και τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, νῦν και αἰεὶ και
εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰῶνων.

Ὁ ἀναγνώστης: Ἀμήν. Κύριε, ἐλέησον (ιβ').

Δόξα. Και νῦν.

Δεῦτε προσκυνήσωμεν και προσπέσωμεν τῷ
Βασιλεῖ ἡμῶν Θεῷ.

Δεῦτε προσκυνήσωμεν και προσπέσωμεν
Χριστῷ τῷ Βασιλεῖ ἡμῶν Θεῷ.

Δεῦτε προσκυνήσωμεν και προσπέσωμεν
αὐτῷ, Χριστῷ τῷ Βασιλεῖ και Θεῷ ἡμῶν.
Μετανοίας (γ') και εὐθὺς τοὺς Ψαλμοὺς.

Ψαλμὸς ν'.

Ἐλέησόν με, ὁ Θεός, κατὰ τὸ μέγα ἔλεός
σου, και κατὰ τὸ πλῆθος τῶν οἰκτιρισμῶν σου
ἐξάλειψον τὸ ἀνόμημά μου. Ἐπὶ πλεῖον
πλυνόν με ἀπὸ τῆς ἀνομίας μου και ἀπὸ τῆς
ἁμαρτίας μου καθάρισόν με. Ὅτι τὴν
ἀνομίαν μου ἐγὼ γινώσκω, και ἡ ἁμαρτία
μου ἐνώπιόν μου ἐστὶ διαπαντός. Σοὶ μόνῳ
ἤμαρτον, και τὸ πονηρὸν ἐνώπιόν σου
ἐποίησα. Ὅπως ἂν δικαιωθῆς ἐν τοῖς λόγοις
σου, και νικήσῃς ἐν τῷ κρίνεσθαί σε. Ἴδού
γὰρ ἐν ἀνομίαις συνελήφθην, και ἐν

Δόξα στὸν Πατέρα, στὸν Υἱὸ και στὸ Ἅγιο Πνεῦμα. Και
τώρα και πάντοτε και στοὺς ἀπέραντους αἰῶνες. Ἀμήν.

Παναγία Τριάδα, ἐλέησέ μας, Κύριε (Θεὸ Πατέρα) δεῖξε
εὐσπλαγχνία γιὰ τὶς ἁμαρτίες μας. Δέσποτα (Υἱὸ)
συγχώρησε τὶς ἀνομίες μας. Ἅγιο (Πνεῦμα) ἐπίσκεψε και
θεράπευσε τὶς ἀδυναμίες μας, χάρις τοῦ ὀνόματός σου.

Κύριε ἐλέησε, Κύριε ἐλέησε, Κύριε ἐλέησε.

Δόξα... Και τώρα...

Ἐπουράνιε Πατέρα μας, ἃς εἶναι δοξασμένο και ἁγιασμένο
τὸ ὄνομά σου. Ἄς ἔλθει ἡ βασιλεία σου, ἃς γίνῃ τὸ θέλημά
σου, ὅπως στὸν οὐρανὸ ἔτσι και ἐπὶ τῆ γῆ. Δώσε μας και
σήμερα τὴν ἀπαραίτητη γιὰ τὴ συντήρησή μας τροφή, και
συγχώρησε τὶς ἁμαρτίες μας, ὅπως κι ἐμεῖς συγχωροῦμε
ὄσους μᾶς ἀδικοῦν. Και μὴ ἐπιτρέψεις νὰ πέσουμε σὲ
πειρασμὸ (ποὺ προέρχεται ἀπὸ τὴ δικὴ μας διάθεση), ἀλλὰ
φύλαξέ μας κι ἀπὸ τοὺς πειρασμοὺς ποὺ προέρχονται ἀπὸ
τὸν πονηρὸ (τὸ διάβολο).

Ὁ ἱερέας: Γιατί σ' Ἐσένα ἀνήκει ἡ βασιλεία και ἡ δύναμη
και ἡ δόξα, στὸν Πατέρα και στὸν Υἱὸ και στὸ Ἅγιο
Πνεῦμα, τώρα και σὲ κάθε στιγμή και στοὺς ἀπέραντους
αἰῶνες.

Ὁ ἀναγνώστης: Ἀμήν. Κύριε ἐλέησέ μας (12 φορές).

Δόξα... Και τώρα...

Ἐλάτε νὰ προσκυνήσουμε και νὰ πέσουμε εὐλαβικὰ στὰ
πόδια τοῦ Βασιλιᾶ μας Θεοῦ.

Ἐλάτε νὰ προσκυνήσουμε και νὰ πέσουμε εὐλαβικὰ στὰ
πόδια τοῦ Χριστοῦ, τοῦ Βασιλιᾶ μας Θεοῦ.

Ἐλάτε νὰ προσκυνήσουμε και νὰ πέσουμε εὐλαβικὰ στὰ
πόδια τοῦ Χριστοῦ, τοῦ Βασιλιᾶ και Θεοῦ μας. (3 μετάνοιες
και ἀμέσως τοὺς Ψαλμοὺς)

Ψαλμὸς 50ός.

Ἐλέησέ με, Θεέ μου, σύμφωνα μὲ τὸ ἄπειρο ἔλεός σου, και
μὲ τὴν ἀπέραντη εὐσπλαγχνία σου ἐξάλειψε τὴ μεγάλη
ἁμαρτία μου. Ἀκόμη περισσότερο, πλύνε με ἀπὸ τὸ ρύπο
τῆς ἀνομίας μου κι ἀπὸ τὴν ἁμαρτία μου καθάρισέ με. Γιατί
ἔχω συναίσθηση τῆς ἀνομίας μου και ἡ ἁμαρτία μου
βρίσκεται πάντοτε μπροστά μου. Σ' Ἐσένα μόνο ἡμάρτησα
και τὶς ἁμαρτωλές μου πράξεις ἐνώπιόν σου διέπραξα, γιὰ
νὰ δικαιωθεῖς ἔτσι γιὰ τὶς ἀποφάσεις σου γιὰ μένα και
ἐξέλθῃς νικητὴς ὅταν Σὲ κατακρίνουν (χωρὶς νὰ
γνωρίζουν). (Ἐλέησέ με) γιατί νά, ἀπὸ τὴ στιγμή τῆς
συλλήψεώς μου ὡς ἔμβρυο, φέρω κληρονομικὴ τὴ ροπή

ἀμαρτίαις ἐκίσησέ με ἡ μήτηρ μου. Ἴδου γὰρ ἀλήθειαν ἠγάπησας· τὰ ἄδηλα καὶ τὰ κρύφια τῆς σοφίας σου ἐδήλωσάς μοι. ῥαντιεῖς με ὑσώπῳ, καὶ καθαρισθήσομαι· πλυνεῖς με, καὶ ὑπὲρ χιόνα λευκανθήσομαι. Ἀκουτεῖς μοι ἀγαλλιάσιν καὶ εὐφροσύνην· ἀγαλλιάσονται ὅστέα ταπεινωμένα. Ἀπόστρεψον τὸ πρόσωπόν σου ἀπὸ τῶν ἀμαρτιῶν μου, καὶ πάσας τὰς ἀνομίας μου ἐξάλειψον. Καρδίαν καθαρὰν κτίσον ἐν ἐμοί, ὁ Θεός, καὶ πνεῦμα εὐθὲς ἐγκαίνισον ἐν τοῖς ἐγκάτοις μου. Μὴ ἀπορρίψης με ἀπὸ τοῦ προσώπου σου, καὶ τὸ πνεῦμά σου τὸ Ἅγιον μὴ ἀντανέλης ἀπ' ἐμοῦ. Ἀπόδος μοι τὴν ἀγαλλίασιν τοῦ σωτηρίου σου, καὶ πνεύματι ἠγεμονικῶ στήριζόν με. Διδάξω ἀνόμους τὰς ὁδοὺς σου, καὶ ἀσεβεῖς ἐπὶ σὲ ἐπιστρέψουσι. Ῥῥασαί με ἐξ αἱμάτων, ὁ Θεός, ὁ Θεὸς τῆς σωτηρίας μου· ἀγαλλιάσεται ἡ γλῶσσά μου τὴν δικαιοσύνην σου. Κύριε, τὰ χεῖλη μου ἀνοίξεις, καὶ τὸ στόμα μου ἀναγγελεῖ τὴν αἴνεσίν σου. Ὅτι, εἰ ἠθέλησας θυσίαν, ἔδωκα ἅν' ὀλοκαυτώματα οὐκ εὐδοκήσεις. Θυσία τῷ Θεῷ, πνεῦμα συντετριμμένον, καρδίαν συντετριμμένην καὶ ταπεινωμένην ὁ Θεὸς οὐκ ἐξουδενώσει. Ἀγάθυνον, Κύριε, ἐν τῇ εὐδοκίᾳ σου τὴν Σιών, καὶ οἰκοδομηθήτω τὰ τεῖχη Ἱερουσαλὴμ. Τότε εὐδοκήσεις θυσίαν δικαιοσύνης, ἀναφορὰν καὶ ὀλοκαυτώματα. Τότε ἀνοίσουσιν ἐπὶ τὸ θυσιαστήριόν σου μόσχους.

Ψαλμὸς 59'.

Ὁ Θεός, εἰς τὴν βοήθειάν μου πρόσχες· Κύριε, εἰς τὸ βοηθήσαι μοι σπεῦσον. Αἰσχυνθήτωσαν καὶ ἐντραπήτωσαν οἱ ζητούντες τὴν ψυχὴν μου· ἀποστραφήτωσαν εἰς τὰ ὀπίσω, καὶ καταισχυνθήτωσαν οἱ βουλόμενοί μου κακά. Αποστραφήτωσαν παραντικά αἰσχυρόμενοι οἱ λέγοντές μοι εὐγε, εὐγε! Ἀγαλλιάσθωσαν καὶ εὐφρανθήτωσαν ἐπὶ σοὶ πάντες οἱ ζητοῦντές σε, ὁ Θεός, καὶ λεγέτωσαν διαπαντός· Μεγαλυνθήτω ὁ Κύριος, οἱ ἀγαπῶντες τὸ σωτήριόν σου. Ἐγὼ δὲ πτωχός εἰμι καὶ πέννης· ὁ Θεός, βοήθησόν μοι· βοηθός μου καὶ ῥύστης μου εἶ σύ, Κύριε· μὴ χρονίσης.

Ψαλμὸς ρμβ'.

Κύριε, εἰσάκουσον τῆς προσευχῆς μου, ἐνώτισαι τὴν δέησίν μου ἐν τῇ ἀληθείᾳ σου, εἰσάκουσόν μου ἐν τῇ δικαιοσύνη σου. Καὶ μὴ εἰσέλθῃς εἰς κρίσιν μετὰ τοῦ δούλου σου,

πρὸς τὴν ἀμαρτία. Μὲ τὸ προπατορικὸ ἀμάρτημα καὶ μετὰ τὴν κλίση σὴν ἀμαρτία μετὰ κλοφύρησε καὶ μετὰ γέννησε ἡ μητέρα μου. Ὅμως Ἐσὺ ἀγάπησες μονάχα τὴν ἀλήθεια καὶ μοῦ φανέρωσες τὰ ἄγνωστα καὶ ἀπόκρυφα μυστήρια τῆς σοφίας Σου. Θὰ με ραντίσεις μετὰ τὸ ἔλεός σου σάν με φύλλα τοῦ ἀρωματικοῦ φυτοῦ ὑσώπου καὶ θὰ καθαριστῶ. Θὰ με πλύνεις μετὰ τὴ χάρι Σου καὶ θὰ γίνω πιὸ λευκός καὶ ἀπὸ τὸ χιόνι. Θὰ με κάνεις νὰ αισθανθῶ ἀγαλλίαση καὶ εὐφροσύνη, θὰ ἀγαλλιάσουν καὶ τὰ κόκαλά μου, ποὺ ταπεινώθηκαν (ἀπὸ τὶς ἀμαρτίες μου). Στρέψε μακριὰ τὸ πρόσωπό Σου ἀπὸ τὶς ἀμαρτίες μου, καὶ ἐξαφάνισε ὅλες τὶς ἀνομίες μου. Κτίσε μέσα μου καρδιά καθαρὴ, Θεέ μου, καὶ με πνεῦμα εὐθύτητας καὶ εἰλικρίνειας ἀνακαίνισέ με ἐσωτερικά. Μὴ με ἀποδιώξεις ἀπὸ τὸ πρόσωπό Σου καὶ με περιφρονήσεις, καὶ μὴ μοῦ ἀφαιρέσεις τὸ Πνεῦμα Σου τὸ Ἅγιο. Δώρησέ μου ζανὰ τὴν ἀγαλλίαση ποὺ δίνει ἡ σωτηρία Σου καὶ με διάθεση καὶ θέληση ἰσχυρὴ στήριξέ με. Θὰ διδάξω σ' ὅλους ὅσοι παραβαίνουν τὸ νόμο Σου τὴν ὁδὸ τῶν ἐντολῶν Σου καὶ θὰ ἐπιστρέψουν οἱ ἀμαρτωλοὶ σ' Ἐσένα. Ἐλευθέρωσέ με ἀπὸ τὴν ἐνοχὴ τῶν αἱμάτων ποὺ ἔχουσα, Θεέ μου, Θεέ τῆς σωτηρίας μου. Τότε ἡ γλῶσσα μου θὰ ἀγαλλιάσει καὶ θὰ ὑμνήσει τὴ δικαιοσύνη Σου. Κύριε, τὰ κλεισμένα ἀπὸ τὴ ντροπὴ χεῖλη μου θ' ἀνοίξεις καὶ τὸ στόμα μου θὰ σὲ αἰνέσει. Γιατί ἂν ἐπιθυμοῦσες θυσία ὑλικὴ θὰ σὴν εἶχα προσφέρει. Ὅμως Ἐσένα δὲ Σὲ ἱκανοποιοῦν οἱ θυσίες τῶν ζώων ποὺ καίγονται στὸ θυσιαστήριο. Θυσία ἀρεστὴ σ' Ἐσένα εἶναι τὸ συντετριμμένο γιὰ τὶς ἀμαρτίες τῆς πνεύμα· Ὁ Θεὸς ποτὲ δὲν θὰ ἀπορρίψει τὴ συντετριμμένην καὶ ταπεινωμένην καρδιά. Δεῖξε τὴν καλὴ Σου θέληση, Κύριε, καὶ τὴν ἀγάπη Σου καὶ πρὸς τὴ Σιών, καὶ ἄς χριστοῦν τὰ τεῖχη τῆς Ἱερουσαλὴμ. Τότε θὰ εὐαρεστηθεῖς νὰ δεχθεῖς μαζί με τὴν πνευματικὴ μας θυσία καὶ τὶς ὑλικὲς θυσίες, ὅπως εἶναι οἱ προσφορὲς τῶν καρπῶν καὶ οἱ θυσίες ζώων στὸ θυσιαστήριο. Τότε θὰ ἀνεβάσουν στὸ θυσιαστήριό Σου μοσχάρια γιὰ νὰ προσφερθοῦν θυσία σ' Ἐσένα.

Ψαλμὸς 69ος.

Θεέ μου, πρόσεξέ με γιὰ νὰ Σὲ ἔχω βοηθό μου. Κύριε ἔλα γρήγορα νὰ με βοηθήσεις. Ἄς ντροπιαστοῦν καὶ ἄς ἐξευτελιστοῦν αὐτοὶ ποὺ ζητοῦν τὴν ψυχὴ μου. Ἄς ὀπισθοχωρήσουν καὶ ἄς καταντροπιαστοῦν αὐτοὶ ποὺ θέλουν νὰ μοῦ κάνουν κακό. Ἄς ὀπισθοχωρήσουν γεμάτοι ντροπὴ ὅσοι λέγουν· θαυμάσια, ὠραῖα (δηλ. χαίρονται μετὰ τὴ δυστυχία μου). Ἀντίθετα μ' αὐτούς, ἄς ἀγαλλιάσουν καὶ ἄς εὐφρανθοῦν χάρι σ' Ἐσένα Θεέ μας, ὅσοι σὲ ἐπιζητοῦν σὴν ζωὴ τους· καὶ ὅσοι ποθοῦν καὶ ἐπιθυμοῦν τὴ σωτηρία τους ἄς λέγουν διαρκῶς· Ἄς μεγαλύνεται καὶ δοξάζεται ὁ Κύριος. Ἐγὼ ὅμως εἶμαι φτωχός καὶ ταλαίπωρος· βοήθησέ με Θεέ μου. Βοηθός μου καὶ λυτρωτής μου εἶσαι Κύριε, μὴ ἀργήσεις νὰ σπεύσεις.

Ψαλμὸς 142ος.

Κύριε εἰσάκουσε τὴν προσευχή μου. Πρόσεξε τὴ δέησή μου, Ἐσὺ ποὺ τηρεῖς τὴν υπόσχεσή Σου· εἰσάκουσέ με ὡς δίκαιος ποὺ εἶσαι. Καὶ μὴ θελήσεις νὰ κρίνεις ἐμένα τὸ δοῦλο σου, γιατί κανένας ἀπ' ὅσους ζοῦν δὲ θὰ βρεθεῖ

ὅτι οὐ δικαιωθήσεται ἐνώπιόν σου πᾶς ζῶν.
Ὅτι κατεδίωξεν ὁ ἐχθρὸς τὴν ψυχὴν μου·
ἐταπείνωσεν εἰς γῆν τὴν ζωὴν μου.
Ἐκάθισέ με ἐν σκοτεινοῖς ὡς νεκροὺς αἰῶνος,
καὶ ἠκηδίασεν ἐπ' ἐμὲ τὸ πνεῦμά μου,
ἐν ἐμοὶ ἐταράχθη ἡ καρδιά μου.
Ἐμνήσθην ἡμερῶν ἀρχαίων,
ἐμελέτησα ἐν πᾶσι τοῖς ἔργοις σου,
ἐν ποιήμασι τῶν χειρῶν σου ἐμελέτων.
Διεπέτασα πρὸς σὲ τὰς χεῖράς μου·
ἡ ψυχὴ μου ὡς γῆ ἄνυδρός σοι.
Ταχὺ εἰσάκουσόν μου, Κύριε,
ἐξέλιπε τὸ πνεῦμά μου.
Μὴ ἀποστρέψῃς τὸ πρόσωπόν σου ἀπ' ἐμοῦ,
καὶ ὁμοιωθήσομαι τοῖς καταβαίνουσιν εἰς λάκκον.
Ἀκουστὸν ποιήσον μοι τὸ πρῶτὸν τὸ ἔλεός σου,
ὅτι ἐπὶ σοὶ ἠλίπισα.
Γνώρισόν μοι, Κύριε,
ὁδὸν ἐν ἣ πορεύσομαι, ὅτι πρὸς σὲ ἦρα τὴν ψυχὴν μου.
Ἐξελοῦ με ἐκ τῶν ἐχθρῶν μου,
Κύριε, πρὸς σὲ κατέφυγον·
δίδαξόν με τοῦ ποιεῖν τὸ θέλημά σου,
ὅτι σὺ εἶ ὁ Θεός μου.
Τὸ Πνεῦμά σου τὸ ἀγαθὸν ὁδηγήσει με
ἐν γῆ εὐθείᾳ· ἕνεκεν τοῦ ὀνόματός σου,
Κύριε, ζήσεις με.
Ἐν τῇ δικαιοσύνῃ σου ἐξάξεις ἐκ θλίψεως τὴν ψυχὴν μου,
καὶ ἐν τῷ ἔλεει σου ἐξολοθρευθεὶς τοὺς ἐχθρούς μου,
καὶ ἀπολεῖς πάντας τοὺς θλίβοντας τὴν ψυχὴν μου,
ὅτι ἐγὼ δοῦλός σου εἰμι.

Δοξολογία.

Δόξα ἐν ὑψίστοις Θεῷ, καὶ ἐπὶ γῆς εἰρήνη,
ἐν ἀνθρώποις εὐδοκία. Ὑμνοῦμέν σε,
εὐλογοῦμέν σε, προσκυνοῦμέν σε,
δοξολογοῦμέν σε, εὐχαριστοῦμέν σοι,
διὰ τὴν μεγάλην σου δόξαν. Κύριε Βασιλεῦ,
ἐπουράνιε Θεέ, Πάτερ παντοκράτορ·
Κύριε Υἱὲ μονογενές, Ἰησοῦ Χριστέ, καὶ Ἅγιον Πνεῦμα,
ὁ Θεός, ὁ ἀμνὸς τοῦ Θεοῦ, ὁ Υἱὸς τοῦ Πατρὸς,
ὁ αἴρων τὴν ἁμαρτίαν τοῦ κόσμου,
ἐλέησον ἡμᾶς, ὁ αἴρων τὰς ἁμαρτίας τοῦ κόσμου.
Πρόσδεξι τὴν δέησιν ἡμῶν,
ὁ καθήμενος ἐν δεξιᾷ τοῦ Πατρὸς καὶ ἐλέησον ἡμᾶς.
Ὅτι σὺ εἶ ὁ μόνος Ἅγιος, σὺ εἶ ὁ μόνος Κύριος,
Ἰησοῦς Χριστός, εἰς δόξαν Θεοῦ Πατρὸς Ἀμήν.
Καθ' ἐκάστην ἑσπέραν εὐλόγησόν σε,
καὶ αἰνέσων τὸ ὄνομά σου εἰς τὸν αἰῶνα,
καὶ εἰς τὸν αἰῶνα τοῦ αἰῶνος. Κύριε,
καταφυγὴ ἐγενήθη ἡμῖν ἐν γενεᾷ καὶ γενεᾷ.
Ἐγὼ εἶπα: Κύριε, ἐλέησόν με· ἴασαι τὴν ψυχὴν μου,
ὅτι ἡμαρτόν σοι. Κύριε, πρὸς σὲ κατέφυγον·
δίδαξόν με τοῦ ποιεῖν τὸ θέλημά σου,
ὅτι σὺ εἶ ὁ Θεός μου. Ὅτι παρὰ σοὶ πηγὴ ζωῆς·
ἐν τῷ φωτί σου ὀψόμεθα φῶς.
Παράτεινον τὸ ἔλεός σου τοῖς γινώσκουσί σε.
Καταξίωσον, Κύριε, ἐν τῇ νυκτὶ ταύτῃ,
ἀναμαρτήτους φυλαχθῆναι ἡμᾶς.
Εὐλογητὸς εἶ, Κύριε, ὁ Θεὸς τῶν Πατέρων ἡμῶν,
καὶ αἰνετὸν καὶ δεδοξασμένον τὸ ὄνομά σου εἰς τοὺς

δικαίους μπροστά σου. (Εἰσάκουσέ με Κύριε)
γιατὶ ὁ ἐχθρὸς κατεδίωξε καὶ πολέμησε τὴν ψυχὴν μου.
Ταπείνωσε κι ἔριξε στὴ γῆ τὴν ὑπαρξή μου, μ' ἔκανε νὰ νιώθω ὅτι ζῶ
στὸ σκοτάδι, ὅπως εἶναι ὅλοι οἱ νεκροί· κυριεύθηκε ἀπὸ
ὀλιγοψυχία τὸ πνεῦμα μου καὶ ταράχθηκε ἡ καρδιά μου
μέσα μου. Τότε θυμήθηκα τὶς παλιές εὐτυχισμένες μέρες,
προσῆλωσα τὴ σκέψη μου σ' ὅλα ὅσα ἔκανες γιὰ μένα,
μελέτησα τὰ ἔργα τῶν χειρῶν σου. Ὑψωσα τὰ χέρια μου
ἰκετευτικά σ' Ἐσένα· ἡ ψυχὴ μου Σὲ δίψησε ὅπως ἡ
ξεραμένη γῆ ζητᾷ νερὸ νὰ ποτιστεῖ. Εἰσάκουσέ με ὅσο πιὸ
γρήγορα γίνεται Κύριε, τὸ πνεῦμα μου μ' ἐγκαταλείπει.
Μὴ ἀποστρέψεις ἀπὸ ἐμένα τὸ πρόσωπό σου,
γιατὶ θὰ μοιάσω στοὺς νεκροὺς ποὺ θάβονται στὸ λάκκο τοῦ τάφου.
Κάνε νὰ νιώσω τὸ πρῶτὸν τὸ ἔλεός σου, γιατί σ' Ἐσένα
στήριξα ὅλη τὴν ἐλπίδα μου. Γνώρισέ μου Κύριε τὸ δρόμο
ποὺ πρέπει νὰ ἀκολουθήσω, γιατί σ' Ἐσένα ἐμπιστεύτηκα
τὴν ὑπαρξή μου. Ἐλευθέρωσε με Κύριε ἀπὸ τοὺς ἐχθρούς μου,
γιατὶ σ' Ἐσένα κατέφυγα. Δίδαξέ με νὰ πράττω τὸ θέλημά σου,
γιατὶ Ἐσὺ εἶσαι ὁ Θεός μου. Τὸ Πνεῦμα σου τὸ Ἄγαθὸν ἄς με
ὁδηγήσει σὲ τόπο ἴσιο (χωρὶς ἐμπόδια γιὰ τὴν ἄσκηση τῆς
ἀρετῆς). Χάρη στὸ ὄνομά σου Κύριε θὰ με ἀναζωογονήσεις.
Μὲ τὴ δικαιοσύνη σου θὰ βγάλεις ἀπ' τὴν θλίψη τὴν ψυχὴν μου,
καὶ με τὸ ἔλεος ποὺ θὰ μοῦ δείξεις, θὰ ἐξοντώσεις τοὺς
ἐχθρούς μου καὶ θὰ ἀφανίσῃς ὅλους ὅσοι θλίβουν τὴν ψυχὴν μου,
γιατὶ ἐγὼ εἶμαι πιστὸς σου δοῦλος (ἀφοσιωμένος).

Δοξολογία.

Δόξα στὸ Θεὸ ποὺ βρίσκεται ψηλά στὸν οὐρανὸ, καὶ στὴ γῆ
ἄς ἔλθει ἡ εἰρήνη Του, στοὺς ἀνθρώπους ἡ εὐνοιά Του. Σὲ
ὑμνοῦμε, Σὲ εὐλογοῦμε, Σὲ προσκυνοῦμε, Σὲ δοξολογοῦμε
καὶ Σὲ εὐχαριστοῦμε γιὰ τὴ μεγάλη σου δόξα. Κύριε
Βασιλιά μας, ἐπουράνιε Θεέ μας, Πατέρα παντοκράτορα·
Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, Υἱὲ τοῦ Θεοῦ μονογενή, καὶ Πανάγιον
Πνεῦμα, Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, Θεέ μας, Ἐσὺ ποὺ εἶσαι ὁ
Ἀμνὸς τοῦ Θεοῦ (ποὺ θυσιάστηκε γιὰ τὴ σωτηρία τοῦ
κόσμου), ὁ Υἱὸς τοῦ Πατρὸς, ποὺ σηκώνεις γιὰ νὰ
ἐξαλείψεις τὶς ἁμαρτίες τοῦ κόσμου, ἐλέησέ μας, Ἐσὺ ποὺ
σηκώνεις τὶς ἁμαρτίες τοῦ κόσμου. Δέξου εὐσπλαχνικὰ τὴν
ἰκεσία μας, Ἐσὺ ποὺ κάθεσαι (μετὰ τὴν Ανάληψή σου)
δοξασμένος στὰ δεξιὰ τοῦ Πατέρα σου καὶ ἐλέησέ μας.
Γιατὶ Ἐσὺ, Ἰησοῦ Χριστέ μας, εἶσαι ὁ μόνος (ἀπόλυτα)
Ἅγιος, Ἐσὺ εἶσαι ὁ μόνος Κύριός μας, ποὺ δοξάζεις τὸν Θεὸ
Πατέρα. Ἀμήν. Κάθε βράδυ θὰ σε δοξολογῶ καὶ θὰ ὑμνῶ τὸ
ὄνομά σου καὶ τώρα, ἐνόσω ζῶ, καὶ στοὺς ἀπέραντους
αἰῶνες. Κύριε, καταφυγὴ ἔγινες γιὰ μᾶς σ' ὅλες τὶς γενιές.
Γι' αὐτὸ καὶ εἶπα: Κύριε, ἐλέησέ με, θεράπευσε τὴν ψυχὴν μου,
γιατὶ ἁμάρτησα ἐνώπιόν σου. Κύριε, κατέφυγα σ' Ἐσένα·
δίδαξέ με νὰ πράττω (στὴ ζωὴ μου) τὸ θέλημά σου, γιατί Ἐσὺ
εἶσαι ὁ Θεός μου. Σὲ Σένα ὑπάρχει ἡ πηγὴ τῆς ζωῆς·
μέσα ἀπ' τὸ δικό σου φῶς θὰ δοῦμε κι ἐμεῖς τὸ φῶς.
Συνέχισε νὰ παρέχεις τὸ ἔλεός σου σὲ κείνους ποὺ Σὲ
παραδέχονται (ὡς Θεὸ ἀληθινό). Καταξίωσέ μας, Κύριε,
κατὰ τὴ διάρκεια καὶ αὐτῆς τῆς νύχτας νὰ φυλαχθοῦμε ἀπὸ
τὴν ἁμαρτία. Ἄς εἶσαι εὐλογημένος Κύριε, Θεὸ τῶν
πατέρων μας, καὶ ἄς ὑμνεῖται καὶ δοξάζεται τὸ ὄνομά σου
αἰῶνια. Ἀμήν. Μακάρι, Κύριε, νὰ μᾶς παράσχεις τὴν

αἰῶνας· Ἀμήν. Γένοιτο, Κύριε, τὸ ἔλεός σου ἐφ' ἡμᾶς, καθάπερ ἠλπίσαμεν ἐπὶ σέ. Εὐλογητὸς εἶ, Κύριε· δίδαξόν με τὰ δικαιώματά σου. Εὐλογητὸς εἶ, Δέσποτα· συνέτισόν με τὰ δικαιώματά σου. Εὐλογητὸς εἶ, Ἅγιε· φώτισόν με τοῖς δικαιώμασί σου. Κύριε, τὸ ἔλεός σου εἰς τὸν αἰῶνα· τὰ ἔργα τῶν χειρῶν σου μὴ παρίδης. Σοὶ πρέπει αἶνος, σοὶ πρέπει ὕμνος, σοὶ δόξα πρέπει, τῷ Πατρὶ καὶ τῷ Υἱῷ καὶ τῷ Ἁγίῳ Πνεύματι, νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Τὸ Σύμβολον τῆς Πίστεως.

Πιστεύω εἰς ἓνα Θεόν, Πατέρα, παντοκράτορα, ποιητὴν οὐρανοῦ καὶ γῆς, ὁρατῶν τε πάντων καὶ ἀοράτων. Καὶ εἰς ἓνα Κύριον Ἰησοῦν Χριστόν, τὸν Υἱὸν τοῦ Θεοῦ τὸν μονογενῆ, τὸν ἐκ τοῦ Πατρὸς γεννηθέντα πρὸ πάντων τῶν αἰώνων· φῶς ἐκ φωτός, Θεὸν ἀληθινὸν ἐκ Θεοῦ ἀληθινοῦ, γεννηθέντα οὐ ποιηθέντα, ὁμοούσιον τῷ Πατρὶ, δι' οὗ τὰ πάντα ἐγένετο. Τὸν δι' ἡμᾶς τοὺς ἀνθρώπους καὶ διὰ τὴν ἡμετέραν σωτηρίαν κατελθόντα ἐκ τῶν οὐρανῶν καὶ σαρκωθέντα ἐκ Πνεύματος ἁγίου καὶ Μαρίας τῆς Παρθένου καὶ ἐνανθρωπήσαντα. Σταυρωθέντα τε ὑπὲρ ἡμῶν ἐπὶ Ποντίου Πιλάτου καὶ παθόντα, καὶ ταφέντα. Καὶ ἀναστάντα τῇ τρίτῃ ἡμέρᾳ κατὰ τὰς Γραφάς. Καὶ ἀνελθόντα εἰς τοὺς οὐρανοὺς καὶ καθεζόμενον ἐκ δεξιῶν τοῦ Πατρὸς. Καὶ πάλιν ἐρχόμενον μετὰ δόξης κρῖναι ζῶντας καὶ νεκρούς, οὗ τῆς βασιλείας οὐκ ἔσται τέλος. Καὶ εἰς τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον, τὸ κύριον, τὸ ζωοποιόν, τὸ ἐκ τοῦ Πατρὸς ἐκπορευόμενον, τὸ σὺν Πατρὶ καὶ Υἱῷ συμπροσκυνούμενον καὶ συνδοξαζόμενον, τὸ λαλῆσαν διὰ τῶν προφητῶν. Εἰς μίαν, ἁγίαν, καθολικὴν καὶ ἀποστολικὴν Ἐκκλησίαν. Ὁμολογῶ ἓν βάπτισμα εἰς ἄφεσιν ἁμαρτιῶν. Προσδοκῶ ἀνάστασιν νεκρῶν. Καὶ ζωὴν τοῦ μέλλοντος αἰῶνος. Ἀμήν.

Θεοτοκίον.

Ἄξιόν ἐστιν ὡς ἀληθῶς, μακαρίζειν σε τὴν Θεοτόκον, τὴν ἀειμακάριστον καὶ παναμώμητον, καὶ Μητέρα τοῦ Θεοῦ ἡμῶν. Τὴν τιμιωτέραν τῶν Χερουβείμ, καὶ ἐνδοξοτέραν ἀσυγκρίτως τῶν Σεραφείμ, τὴν ἀδιαφθόρως, Θεὸν Λόγον τεκοῦσαν, τὴν ὄντως Θεοτόκον σὲ μεγαλύνομεν.

εὐσπλαγγνία Σου, ἀφοῦ κι ἐμεῖς σ' Ἐσένα στηρίζαμε τὶς ἐλπίδες μας. Ἄς εἶσαι εὐλογημένος Κύριε, δίδαξέ με τὸ θέλημά Σου. Ἄς εἶσαι εὐλογημένος Δέσποτα, δῶσ' μου σύνεση νὰ ἐκτελῶ τὸ θέλημά Σου. Ἄς εἶσαι εὐλογημένος Ἅγιε, φώτισέ με με τὶς ἐντολές Σου. Κύριε, τὸ ἔλεός Σου εἶναι αἰώνιο. Μὴν παραβλέψεις ἐμᾶς ποὺ εἵμαστε ἔργα τῶν χειρῶν Σου. Σ' Ἐσένα (Τριαδικὴ Θεὴ μας) ἀρμόζει αἶνεση, σ' Ἐσένα ἀρμόζει ὕμνος, σ' Ἐσένα ἀρμόζει δόξα, στὸν Πατέρα, στὸν Υἱὸ καὶ στὸ Ἅγιο Πνεῦμα, τώρα καὶ πάντοτε καὶ στοὺς ἀπέραντους αἰῶνες. Ἀμήν.

Τὸ Σύμβολο τῆς Πίστεως.

Πιστεύω σὲ ἓνα Θεὸ ποὺ εἶναι ὁ Πατέρας μας, ποὺ κυβερνᾷ ὅλο τὸν κόσμον καὶ δημιούργησε τὸν οὐρανὸ καὶ τὴ γῆ, ὅλα ὅσα βλέπουμε ἀλλὰ καὶ ὅσα δὲ βλέπουμε. (Πιστεύω) καὶ σὲ ἓνα καὶ μόνον Κύριο, τὸν Ἰησοῦ Χριστό, ποὺ εἶναι Υἱὸς τοῦ Θεοῦ μονογενῆς, ποὺ γεννήθηκε ἀπὸ τὸν Πατέρα Του πρὶν ἀπὸ ὅλους τοὺς αἰῶνες. Εἶναι ὁ ἴδιος (ὁ Χριστὸς) φῶς καὶ γεννήθηκε ἀπὸ τὸ φῶς (τὸν Θεὸ Πατέρα), εἶναι Θεὸς ἀληθινὸς ἀπὸ ἀληθινὸ Θεὸ· γεννήθηκε, δὲν δημιουργήθηκε· εἶναι ἀπὸ τὴν ἴδια οὐσία (φύση) μετὰ τὸν Πατέρα Του, καὶ δι' Αὐτοῦ (τοῦ Υἱοῦ) δημιουργήθηκαν τὰ πάντα. Γιὰ μᾶς τοὺς ἀνθρώπους καὶ γιὰ τὴ δική μας σωτηρία κατέβηκε ἀπὸ τοὺς οὐρανοὺς, ἔλαβε ἀνθρώπινη σάρκα (κυοφορήθηκε) ἀπὸ τὴν Παρθένο Μαρία διὰ τῆς ἐπελεύσεως τοῦ Ἁγίου Πνεύματος καὶ ἔγινε πραγματικὸς ἄνθρωπος. Σταυρώθηκε γιὰ μᾶς ἐπὶ ἡγεμονίας τοῦ Ποντίου Πιλάτου καὶ ἀφοῦ ἔπαθε ὡς ἄνθρωπος (καὶ πέθανε), τάφηκε. Τὴν τρίτη ἡμέρα Ἀναστήθηκε, ὅπως τὸ βεβαιώνουν οἱ Γραφεῖς, καὶ Ἀνελήφθη μετὰ δόξα στοὺς οὐρανοὺς καὶ κάθισε στὰ δεξιὰ τοῦ Θεοῦ Πατέρα Του. Θὰ ἔρθει καὶ πάλι (κατὰ τὴ Δευτέρα Παρουσία) μετὰ δόξα πολλή γιὰ νὰ κρίνει ζῶντες καὶ νεκρούς, καὶ ἡ βασιλεία Του δὲν θὰ ἔχει τέλος. (Πιστεύω) καὶ στὸ Πνεῦμα, (ποῦ ὅπως ὁ Πατέρας καὶ ὁ Υἱὸς εἶναι) Ἅγιο, Κύριο, ζωοποιὸ καὶ ἐκπορεύεται ἀπὸ τὸν Πατέρα, συμπροσκυνεῖται καὶ συνδοξάζεται μετὰ τὸν Πατέρα καὶ τὸν Υἱὸ, καὶ λάλησε μετὰ τὸ στόμα τῶν Προφητῶν. (Πιστεύω) καὶ στὴν Ἐκκλησία, ποὺ εἶναι μία, ἁγία, καθολικὴ (ἀπευθύνεται καὶ περιλαμβάνει ὅλον τὸν κόσμον) καὶ ἀποστολικὴ (στερεώθηκε μετὰ τὸ κήρυγμα τῶν Ἀποστόλων). Ὁμολογῶ τὴν πίστη μου στὸ μυστήριον τοῦ Βαπτίσματος τὸ ὁποῖο γίνεται μία φορὰ γιὰ τὴ συγχώρηση τῶν ἁμαρτιῶν. Περιμένω μετὰ προσδοκία τὴν ἀνάστασιν τῶν νεκρῶν καὶ τὴν ἀτέλειωτη ζωὴ (μετὰ τὸν Χριστό). Ἀμήν.

Θεοτοκίον.

Εἶναι ἄξιον ἀληθινά, νὰ ἐγκωμιάζουμε ἐσένα τὴ Θεοτόκο, τὴν πάντοτε ἐγκωμιαζομένη καὶ παναγὴ καὶ μητέρα τοῦ Θεοῦ μας. Ἐσένα ποὺ εἶσαι πρὸ τιμημένη ἀπ' τὰ Χερουβείμ καὶ ἀσύγκριτα πρὸ ἐνδοξη ἀπ' τὰ Σεραφείμ, ποὺ χωρὶς νὰ φθαρεῖ ἡ παρθενία σου γέννησες τὸν Θεὸ Λόγο, ποὺ εἶσαι πραγματικὰ ἡ Θεοτόκος, ἐσένα μεγαλύνουμε.

Εἶτα ἄρχονται οἱ Χοροὶ ψάλλοντες τὸν
Κανόνα τῆς Θεοτόκου, οὗ ἡ ἀκροστιχίς·
Χαρᾶς δοχεῖον, σοὶ πρέπει χαίρειν μόνη.
Ἰωσήφ.

Ποίημα Ἰωσήφ τοῦ Ὑμνογράφου.

ᾠδὴ α΄. Ἦχος δ΄. Ὁ Εἰρμός.

» Ἀνοίξω τὸ στόμα μου, καὶ πληρωθήσεται
» πνεύματος, καὶ λόγον ἐρεῦξομαι, τῇ
» βασιλίδι
» Μητρί· καὶ ὀφθήσομαι, φαιδρῶς πανηγυρί-
» ζων, καὶ ἄσω γηθόμενος, ταύτης τὰ
» θαύματα. (δις)

Ὑπεραγία Θεοτόκε, σῶσον ἡμᾶς.

Χριστοῦ βίβλον ἔμψυχον, ἐσφραγισμένην σε
Πνεύματι, ὁ μέγας Ἀρχάγγελος, Ἀγνή
θεώμενος, ἐπεφώνει σοι· Χαῖρε χαρᾶς
δοχεῖον, δι' ἧς τῆς Προμήτορος, ἀρὰ
λυθήσεται.

Ἀδάμ ἐπανόρθωσις, χαῖρε Παρθένε
Θεόνυμφε, τοῦ Ἄδου ἡ νέκρωσις· χαῖρε
πανάμωμε, τὸ παλάτιον, τοῦ μόνου
Βασιλέως· χαῖρε θρόνε πύρινε, τοῦ
Παντοκράτορος.

Δόξα.

Ῥόδον τὸ ἀμάραντον, χαῖρε ἡ μόνη
βλαστήσασα· τὸ μῆλον τὸ εὖοσμον, χαῖρε ἡ
τέξασα· τὸ ὄσφράδιον, τοῦ πάντων
Βασιλέως· χαῖρε Ἀπειρόγαμε, κόσμου
διάσωσμα.

Καὶ νῦν.

Ἄγνεϊας θησαύρισμα, χαῖρε, δι' ἧς ἐκ τοῦ
πτώματος, ἡμῶν ἐξάνεστημεν· χαῖρε
ἠδύπνοον, κρίνον Δέσποινα, πιστοῦς
εὐωδιάζον· θυμίαμα εὖοσμον, μύρον
πολύτιμον.

ᾠδὴ γ΄. Ὁ Εἰρμός.

» Τοὺς σοὺς ὕμνολόγους Θεοτόκε, ἡ ζῶσα
καὶ
» ἄφθονος πηγὴ, θίασον συγκροτήσαντας,
» πνευματικὸν στερέωσον· καὶ ἐν τῇ θεῖα
» δόξῃ
» σου, στεφάνων δόξης ἀξίωσον. (δις)

Στάχυν ἡ βλαστήσασα τὸν θεῖον, ὡς χώρα
ἀνήροτος σαφῶς, χαῖρε ἔμψυχε τράπεζα,

Ἐπειτα ψάλλεται ὁ Κανόνας τῆς Θεοτόκου·

Ο ΚΑΝΟΝΑΣ

ᾠδὴ 1η.

Θ' ἀνοίξω τὸ στόμα μου καὶ θὰ γεμίσει ἀπ' τῆ Χάρη τοῦ
Ἁγίου Πνεύματος, καὶ λόγο ἐγκωμιαστικὸ θὰ ἀπευθύνω στὴ
βασιλίσσα Μητέρα (τοῦ Χριστοῦ)· καὶ θὰ φανῶ ὅτι
πανηγυρίζω γεμάτος ἀπὸ χαρὰ, καὶ θὰ ἀνυμνήσω γεμάτος
ἀπὸ ἀγαλλίαση τὰ θαυμάσια μεγαλεῖα της (2 φορές).

Ὑπεραγία Θεοτόκε, σῶσε μας (τὸ ἴδιο ἐπαναλαμβάνεται
μετὰ ἀπὸ κάθε τροπάριο).

Ἀγνή Θεοτόκε, βλέποντας ὁ μέγας Ἀρχάγγελος (ὁ
Γαβριὴλ) ὅτι εἶσαι τὸ ζωντανὸ βιβλίον τοῦ Χριστοῦ ποὺ
σφραγίστηκε ἀπὸ τὸ Ἅγιο Πνεῦμα, σὲ ἐπευφημοῦσε καὶ
ἔλεγε· Χαῖρε δοχεῖο τῆς χαρᾶς διὰ τοῦ ὁποίου θὰ σβήσει ἡ
κατάρρα ποὺ δέχτηκε ἡ προμήτορά μας (ἡ Εὐα).

Παρθένε, νύφη τοῦ Θεοῦ, χαῖρε Ἐσὺ ποὺ ἀνόρθωσες (ἀπὸ
τὴν πτώση του) τὸν Ἀδάμ καὶ νέκρωσες τὸν Ἄδη. Χαῖρε
Πάναγνη, Ἐσὺ ποὺ ἐγίνες τὸ παλάτι στὸ ὅποιο κατοίκησε
(μετὰ τὴν κυοφορία του) ὁ μοναδικὸς Βασιλιάς μας· χαῖρε
Ἐσὺ ποὺ εἶσαι ὁ πύρινος θρόνος στὸν ὅποιο κάθισε ὁ
Παντοκράτορας (Χριστὸς).

Δόξα στὸν Πατέρα...

Χαῖρε (Θεοτόκε) Σὺ ποὺ βλάστησες τὸ τριαντάφυλλο ποὺ δὲ
μαραίνεται ποτέ (τὸν Χριστό)· χαῖρε ἐσὺ ποὺ γέννησες τὸ
μῆλο ποὺ μοσκοβολᾷ· ἡ εὐωδία τοῦ Βασιλιᾶ τῶν ὄλων·
χαῖρε ἐσὺ ποὺ ἐγίνες μητέρα χωρὶς νὰ γνωρίσεις γάμο, ποὺ
εἶσαι ἡ σωτηρία τοῦ κόσμου.

Καὶ τώρα...

Θησαυρὲ τῆς ἀγνεΐας, χαῖρε· μ' ἐσένα σηκωθήκαμε ἀπὸ τὴν
πτώση μας. Χαῖρε Δέσποινα, εὐωδιαστὲ κρίνε, ποὺ
εὐωδιάζεις τοὺς πιστοὺς· (χαῖρε) θυμίαμα εὐωδιαστό, μύρο
πολύτιμο.

ᾠδὴ 3η.

Θεοτόκε, Ἐσὺ ποὺ εἶσαι ἡ ζωντανὴ καὶ ἀστείρευτη πηγὴ,
στερέωσε ἐκείνους ποὺ σὲ ὕμνολογοῦν ἔχοντας
συγκροτήσει θίασο πνευματικὸ· καὶ ἀξίωσέ τους νὰ λάβουν
ἐνδοξα στεφάνια ὅταν θὰ ἔλθουν στὴ δικὴ σου οὐράνια
δόξα (2 φορές).

Χαῖρε ἐσὺ ποὺ βλάστησες τὸ θεῖο στάχυ (τὸν Χριστό) σὰν
χωράφι ποὺ δὲν καλλιεργήθηκε ποτέ. Χαῖρε Δέσποινα, ποὺ
εἶσαι τὸ ἔμψυχο τραπέζι στὸ ὅποιο χώρεσε ὁ Ἄρτος τῆς

ἄρτον ζωῆς χωρήσασα· χαῖρε τοῦ ζῶντος ὕδατος, πηγή ἀκένωτος Δέσποινα.

Δάμαλις τὸν μόσχον ἢ τεκοῦσα, τὸν ἄμωμον, χαῖρε τοῖς πιστοῖς· χαῖρε Ἀμνάς κυήσασα, Θεοῦ Ἀμνὸν τὸν αἶροντα, κόσμου παντὸς τὰ πταίσματα· χαῖρε θερμὸν ἰλαστήριον.

Δόξα.

Ὁρθρος φαεινὸς χαῖρε, ἡ μόνη, τὸν Ἥλιον φέρουσα Χριστόν, φωτὸς κατοικητήριον· χαῖρε τὸ σκότος λύσασα, καὶ τοὺς ζοφώδεις δαίμονας, ὀλοτελῶς ἐκμειώσασα.

Καὶ νῦν.

Χαῖρε Πύλη μόνη, ἣν ὁ Λόγος, διώδευσε μόνος, ἢ μοχλοῦς, καὶ πύλας Ἰδου Δέσποινα, τῷ τόκῳ σου συντρίψασα· χαῖρε ἡ θεία εἴσοδος, τῶν σφωζομένων Πανύμνητε.

ᾠδὴ δ΄. Ὁ Εἰρμός.

» Ὁ καθήμενος ἐν δόξῃ, ἐπὶ θρόνου Θεότητος,
» ἐν νεφέλῃ κούφῃ, ἦλθεν Ἰησοῦς ὁ ὑπέρθεος,
» τῇ ἀκηράτῳ παλάμῃ, καὶ διέσωσε, τοὺς κραν-
» γάζοντας· Δόξα Χριστέ τῇ δυνάμει σου.

Ἐν φωναῖς ἄσμάτων πίστει, σοὶ βοῶμεν Πανύμνητε· Χαῖρε πῖον ὄρος, καὶ τετυρωμένον ἐν Πνεύματι· χαῖρε λυχνία καὶ στάμνε, μάννα φέρουσα, τὸ γλυκαῖνον, τὰ τῶν εὐσεβῶν αἰσθητήρια.

Ἰλαστήριον τοῦ κόσμου, χαῖρε ἄχραντε Δέσποινα· χαῖρε κλίμαξ γῆθεν, πάντας ἀνυψώσασα χάριτι· χαῖρε ἡ γέφυρα ὄντως, ἡ μετάγουσα, ἐκ θανάτου, πάντας, πρὸς ζωὴν τοὺς ὑμνοῦντάς σε.

Οὐρανῶν ὑψηλότερα, χαῖρε γῆς τὸ θεμέλιον, ἐν τῇ σῆ νηδύϊ, Ἄχραντε ἀκόπως βαστάσασα, χαῖρε κογχύλη, πορφύραν θεϊαν βάψασα, ἐξ αἱμάτων σου, τῷ Βασιλεῖ τῶν Δυνάμεων.

Δόξα.

Νομοθέτην ἢ τεκοῦσα, ἀληθῶς χαῖρε Δέσποινα, τὸν τὰς ἀνομίας, πάντων δωρεὰν ἐξαλείφοντα· ἀκατανόητον βάθος, ὕψος

ζωῆς· χαῖρε πηγή ἀστείρευτη, ἀπ' τὴν ὁποία ἀναβλύζει τὸ νερὸ τῆς ζωῆς.

Χαῖρε δάμαλη (μικρὴ ἀγελάδα, μτφ. ἡ παρθένος κόρη) ποὺ γέννησες τὸ μόσχο τὸν καθαρὸ καὶ ἀνεγάδιαστο· χαῖρε ἀμνάδα (μικρὴ προβατίνα) ποὺ κύησες τὸν Ἀμνὸν τοῦ Θεοῦ, ποὺ σηκώνει τὶς ἀμαρτίες ὅλου τοῦ κόσμου· χαῖρε ἐσὺ ποὺ προσφέρθηκες μὲ προθυμία γιὰ τὴν ἐξιλέωσή μας.

Δόξα στὸν Πατέρα...

Χαῖρε φωτεινὴ αὐγή, ἡ ὁποία μόνη ἀνέτειλες τὸν ἥλιο (τῆς δικαιοσύνης) τὸν Χριστὸ καὶ ἀναδείχθηκες κατοικητήριο τοῦ (νοητοῦ) Φωτός. Χαῖρε ἐσὺ ποὺ διέλυσες τὸ (πνευματικὸ) σκοτάδι καὶ ἐκμηδένισες ὀλοτελῶς τοὺς σκοτεινοὺς δαίμονες.

Καὶ τώρα...

Χαῖρε πύλη ἀπ' τὴν ὁποία πέρασε μονάχα ὁ Λόγος τοῦ Θεοῦ· ἐσὺ Δέσποινα, ἡ ὁποία διὰ τοῦ Τόκου σου (τοῦ Χριστοῦ) συνέτριψες τὶς κλειδαριές καὶ τὶς πύλες τοῦ θανάτου. Χαῖρε πανύμνητε, ἡ θεία εἴσοδος ἀπ' τὴν ὁποία περνοῦν ὅλοι ὅσοι σώζονται.

ᾠδὴ 4η.

Αὐτὸς ποὺ κάθεται στὸν ἑνδοξο θρόνο τῆς Θεότητος, ἦλθε (στὸν κόσμο) μέσα σ' ἑλαφρὸ σύννεφο (τὴν Παναγία), ὁ Ἰησοῦς ὁ ὕψιστος Θεός, ὁ Ὅποιος μὲ τὴ δύναμη τῆς ἀμόλυντης παλάμης Του ἔσωσε (ἀπὸ τὴν ἀμαρτία καὶ τὸ θάνατο) αὐτοὺς ποὺ κραυγάζουν· δόξα Χριστέ, στὴ θεία σου δύναμη.

Μὲ ἄσματα (ὑμνοὺς) ποὺ βγαίνουν ἀπὸ τὴν πίστη μας, σοῦ φωνάζουμε Πανύμνητε· χαῖρε ἐσὺ ποὺ μὲ τὴ χάρι τῶν Ἁγίου Πνεύματος ἐγίνες εὐφορο βουνό· χαῖρε ἐπτάφωτη λυχνία, στάμνα ποὺ φέρεις μέσα σου τὸ μάννα (τὸν Χριστό) ποὺ γλυκαίνει τὰ πνευματικὰ αἰσθητήρια τῶν εὐσεβῶν.

Χαῖρε ἄχραντε Δέσποινα, ποὺ εἶσαι τὸ ἰλαστήριο τοῦ κόσμου (τὸ μέσο διὰ τοῦ ὁποίου ἐξιλεωθήκαμε)· χαῖρε κλίμακα (σκάλα) ποὺ μὲ τὴ χάρι σου μᾶς ἀνυψώσες ὅλους ἀπὸ τὴ γῆ στὸν οὐρανό· χαῖρε ἡ γέφυρα ποὺ πραγματικὰ περνᾷς ἀπὸ τὸ θάνατο στὴ ζωὴ ὅλους ὅσοι σε ἀνυμνοῦν.

Ἐσὺ ποὺ εἶσαι ὑψηλότερη ἀπ' τοὺς οὐρανοὺς, χαῖρε Ἄχραντε, ποὺ στὴν κοιλία σου βάσταξες χωρὶς κόπο τὸ θεμέλιο τῆς γῆς (τὸν Χριστό). Χαῖρε κογχύλι ποὺ μὲ τὸ αἶμα σου ἔβαψες τὴ θεία πορφύρα (τὸ ἔνδυμα, δηλ. τὴν ἀνθρώπινη σάρκα) ποὺ φόρεσε ὁ Βασιλιάς τῶν δυνάμεων.

Δόξα στὸν Πατέρα...

Χαῖρε Δέσποινα, ἐσὺ ποὺ γέννησες πραγματικὰ τὸ Νομοθέτη (Χριστό), ὁ ὁποῖος ἐξαλείφει χωρὶς κανένα ἀντάλλαγμα τὶς ἀμαρτίες ὅλων μας· (χαῖρε) τὸ βάθος ποὺ

ἄρρητον, Ἀπειρόγαμε, δι' ἧς ἡμεῖς
ἐθεώθημεν.

Καὶ νῦν.

Σὲ τὴν πλέξασαν τῷ κόσμῳ, ἀχειρόπλοκον
στεφάνον, ἀνυμνολογοῦμεν, Χαῖρέ σοι
Παρθένε κραυγάζοντες, τὸ φυλακτήριον
πάντων καὶ χαράκωμα, καὶ κραταίωμα, καὶ
ἱερὸν καταφύγιον.

ᾠδὴ ε΄. Ὁ Εἰρμός.

» Ἐξέστη τὰ σύμπαντα, ἐπὶ τῇ θείᾳ δόξῃ
σου·
» σὺ γὰρ ἀπειρόγαμε Παρθένε, ἔσχεες ἐν
μήτρᾳ
» τὸν ἐπὶ πάντων Θεόν, καὶ τέτοκας ἄχρονον
» Υἱόν, πᾶσι τοῖς ὑμνοῦσί σε, σωτηρίαν βρα-
» βεύοντα.

Ὁδὸν ἢ κηρύσασα, ζωῆς, χαῖρε Πανάμωμε, ἢ
κατακλυσμοῦ τῆς ἀμαρτίας, σώσασα
κόσμον· χαῖρε Θεόνυμφε, ἄκουσμα καὶ
λάλημα φρικτόν· χαῖρε ἐνδιαίτημα, τοῦ
Δεσπότη τῆς κτίσεως.

Ἰσχύς καὶ ὀχύρωμα, ἀνθρώπων, χαῖρε
Ἄχραντε, τότε ἀγίασματος τῆς δόξης·
νέκρωσις Ἄδου, νυμφῶν ὀλόφωτε· χαῖρε
τῶν Ἀγγέλων χαρμονή· χαῖρε ἢ βοήθεια, τῶν
πιστῶς δεομένων σου.

Πυρίμορφον ὄχημα, τοῦ Λόγου, χαῖρε
Δέσποινα, ἔμψυχε Παράδεισε, τὸ ξύλον, ἐν
μέσῳ ἔχων ζωῆς τὸν Κύριον· οὐ ὁ
γλυκασμὸς ζωοποιεῖ, πιστεῖ τοὺς
μετέχοντας, καὶ φθορᾷ ὑποκύψαντας.

Δόξα.

Ῥωννύμενοι σθένει σου, πιστῶς ἀναβοῶμέν
σοι· Χαῖρε πόλις τοῦ Παμβασιλέως,
δεδοξασμένα καὶ ἀξιάκουστα, περὶ ἧς
λελάληνται σαφῶς· ὄρος ἀλατόμητον, χαῖρε
βάθος ἀμέτρητον.

Καὶ νῦν.

Εὐρύχωρον σκηνῶμα, τοῦ Λόγου, χαῖρε
Ἄχραντε· κόγχος ἢ τὸν θεῖον μαργαρίτην,
προαγαοῦσα, χαῖρε πανθαύμαστε· πάντων
πρὸς Θεὸν καταλλαγῆ, τῶν μακαριζόντων
σε, Θεοτόκε ἐκάστοτε.

ᾠδὴ ς΄. Ὁ Εἰρμός.

ἀνθρώπινο μυαλὸ δὲν μπορεῖ νὰ κατανοήσῃ καὶ τὸ ὕψος
ποῦ με λόγια δὲν μπορεῖ νὰ περιγραφεῖ· ἐσὺ ποῦ ἐγίνες ἢ
αἰτία τῆς δικῆς μας θέωσης.

Καὶ τώρα...

Ἀνυμνοῦμε ἐσένα ποῦ ἐπλεξες γιὰ τὸν κόσμον στεφάνι χωρὶς
νὰ χρησιμοποιοῦν χέρια ἀνθρώπινα· σοῦ ἀπευθύνουμε τὸ
χαῖρε, Παρθένε, ποῦ εἶσαι τὸ ἀκλόνητο ὄχυρό μας, τὸ
χαράκωμα καὶ τὸ στήριγμα καὶ τὸ ἱερὸ καταφύγιον.

ᾠδὴ 5η.

Ὁλος ὁ κόσμος ἐξεπλάγη με τῇ θείᾳ δόξᾳ σου· γιὰτὶ ἐσὺ
Παρθένε ἂν καὶ δὲ γνώρισες γάμο, ἀξιώθηκες νὰ κρατήσεις
στὴ μήτρα σου τὸ Θεὸ ποῦ ἐξουσιάζει ὅλα τὰ κτίσματα, καὶ
γέννησες τὸν ἄχρονον Υἱὸ καὶ Λόγο τοῦ Θεοῦ, ὁ Ὅποιος
χαρίζει τὴ σωτηρία σὰν βραβεῖο σ' ὅσους σε ἀνυμνοῦν.

Χαῖρε Πανάχραντε, ἐσὺ ποῦ κυοφόρησες τὴν Ὁδὸ (τὸν
Χριστὸ), ποῦ ὀδηγεῖ στὴ ζωὴ καὶ ἔσωσες τὸν κόσμον ἀπὸ τὸν
κατακλυσμὸ τῆς ἀμαρτίας. Χαῖρε νύμφη τοῦ Θεοῦ, ποῦ εἶσαι
λάλημα καὶ ἄκουσμα ποῦ προκαλεῖ δέος· χαῖρε κατοικία τοῦ
Δεσπότη τῆς κτίσεως.

Χαῖρε Ἄχραντε, ποῦ εἶσαι ἢ ἰσχύς καὶ τὸ ὀχύρωμα τῶν
ἀνθρώπων, τόπος ἅγιος τῆς δόξας τοῦ Θεοῦ· νέκρωση τοῦ
θανάτου, ὀλόφωτο νυφικὸ δωμάτιο· χαῖρε ἢ χαρὰ τῶν
Ἀγγέλων· χαῖρε ἢ βοήθεια ἐκείνων ποῦ με πίστη σε
ἐπικαλοῦνται.

Χαῖρε Δέσποινα, ἐσὺ ποῦ χρημάτισες πύρινο ἄρμα τοῦ
Λόγου, ποῦ ἐγίνες ἔμψυχος Παράδεισος ὅπου στὸ μέσο του
ἔχει τὸ ξύλο τῆς ζωῆς, τὸν Κύριο, τοῦ Ὁποίου ἢ γλυκύτητα
ζωοποιεῖ αὐτοὺς ποῦ με πίστη τὸν γεύονται καὶ οἱ ὅποιοι
προηγουμένως εἶχαν ὑποκύψει στὴ φθορά.

Δόξα στὸν Πατέρα...

Παίρνοντας δύναμη ἀπὸ τὴν δική σου δύναμη, σοῦ
φωνάζουμε με πίστη· χαῖρε ἢ πόλη τοῦ Βασιλιᾶ τῶν ὅλων,
γιὰ τὴν ὁποία πολλὰ εἰπώθηκαν δοξασμένα καὶ ἀξιάκουστα.
Χαῖρε ὄρος ποῦ δὲ λατομήθηκε ποτέ, χαῖρε βάθος
μυστηρίου ἀμέτρητο.

Καὶ τώρα...

Χαῖρε Ἄχραντε, ἐσὺ ποῦ χρημάτισες ἢ εὐρύχωρη κατοικία
τοῦ Θεοῦ Λόγου· χαῖρε πανθαύμαστε, ἐσὺ ποῦ εἶσαι τὸ
ὄστρακο ἀπ' τὸ ὅποιο προῆλθε τὸ θεῖο μαργαριτάρι.
Θεοτόκε, ἐσὺ συμφιλιώνεις με τὸ Θεὸ ὅλους αὐτοὺς ποῦ
ἀδιάκοπα με ὕμνους σε ἐγκωμιάζουν.

ᾠδὴ 6η.

» Τὴν θείαν ταύτην καὶ πάντιμον, τελοῦντες
» ἑορτὴν οἱ θεόφρονες, τῆς Θεομήτορος,
δεῦτε
» τὰς χεῖρας κροτήσωμεν, τὸν ἐξ αὐτῆς
τεχθέν-
» τα Θεὸν δοξάζοντες. (δὶς)

Παστὰς τοῦ Λόγου ἀμόλυντε, αἰτία τῆς τῶν
πάντων θεώσεως, χαῖρε Πανάχραντε, τῶν
Προφητῶν περιήχημα· χαῖρε τῶν
Ἀποστόλων τὸ ἐγκαλλώπισμα.

Ἐκ σοῦ ἡ δρόσος ἀπέσταξε, φλογμὸν
πολυθείας ἢ λύσσασα· ὄθεν βοῶμέν σοι·
Χαῖρε ὁ πόκος ὁ ἔνδροσος, ὃν Γεδεῶν
Παρθένε προεθεάσατο.

Δόξα.

Ἰδοῦ σοι, Χαῖρε, κραυγάζομεν, λιμὴν ἡμῖν
γενοῦ θαλαττεύουσι, καὶ ὀρητήριον, ἐν τῷ
πελάγει τῶν θλίψεων, καὶ τῶν σκανδάλων
πάντων τοῦ πολεμήτορος.

Καὶ νῦν.

Χαρᾶς αἰτία χαρίτων, ἡμῶν τὸν λογισμὸν
τοῦ κραυγάζειν σοι· Χαῖρε ἡ ἀφλεκτος
βάτος, νεφέλη ὀλόφωτε, ἡ τοὺς πιστοὺς
ἀπαύστως ἐπισκιάζουσα.

Ῥδὴ ζ'. Ὁ Εἰρμός.

» Οὐκ ἐλάτρευσαν, τῇ κτίσει οἱ θεόφρονες,
» παρὰ τὸν Κτίσαντα· ἀλλὰ πυρὸς ἀπειλήν,
» ἀνδρείως πατήσαντες, χαίροντες ἔψαλλον·
» Ὑπερύμνητε, ὁ τῶν Πατέρων Κύριος, καὶ
» Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Ἀνυμνοῦμέν σε, βοῶντες· Χαῖρε ὄχημα,
Ἥλιου τοῦ νοητοῦ· ἄμπελος ἀληθινή, τὸν
βότρυν τὸν πέπειρον, ἡ γεωργήσασα, οἶνον
στάζοντα, τὸν τὰς ψυχὰς εὐφραίνοντα, τῶν
πιστῶς σε δοξάζόντων.

Ἰατῆρα, τῶν ἀνθρώπων ἡ κυήσασα, χαῖρε
Θεόνυμφε· ἡ ῥάβδος ἡ μυστική, ἄνθος τὸ
ἀμάραντον, ἡ ἐξανθήσασα· χαῖρε Δέσποινα,
δι' ἧς χαρὰς πληρούμεθα, καὶ ζωὴν
κληρονομοῦμεν.

Ῥητορεύουσα, οὐ σθένει γλῶσσα Δέσποινα,
ὑμολογήσαί σε· ὑπὲρ γὰρ τὰ Σεραφίμ,
ὑψώθης κυήσασα, τὸν Βασιλέα Χριστόν· ὃν

Τὴν θεία αὐτὴ καὶ ἰδιαίτερα ἄξια τιμῆς ἑορτὴ τῆς
Θεομήτορος τελοῦντες οἱ θεόφρονες, ἐλάτε νὰ κτυπήσουμε
τὰ χεῖρα ἀπὸ χαρὰ, δοξάζοντας τὸ Θεὸ πού γεννήθηκε ἀπ'
αὐτήν.

Χαῖρε Πανάχραντε, γιατί ἀναδείχτηκες τὸ ἀμόλυντο νυφικὸ
δωμάτιο τοῦ Θεοῦ Λόγου καὶ ἐγίνες ἡ αἰτία τῆς θέωσης
ὅλων μας, τὸ κήρυγμα τῶν Προφητῶν καὶ τὸ σεμνὸ στολίδι
τῶν Ἀποστόλων.

Ἀπὸ σένα ἔσταξε ἡ δροσιὰ (ὁ Χριστὸς), ἡ ὁποία ἔσβησε τὴ
φλόγα τῆς πολυθείας καὶ εἰδωλολατρίας· γιὰ τοῦτο καὶ σοῦ
φωνάζουμε δυνατὰ· χαῖρε, Παρθένε, ἐσὺ πού εἶσαι ὁ πόκος
(τὸ μαλλί) τὸν ὁποῖο μὲ θαῦμα προεῖδε ὁ Γεδεῶν.

Δόξα στὸν Πατέρα...

Νά, σὲ σένα (Παναγία μας) φωνάζουμε δυνατὰ τὸ χαῖρε·
γίνε λιμάνι σὲ μᾶς πού ταξιδεύουμε στὴ θάλασσα τῆς ζωῆς
καὶ ὀρητήριον στὸ πέλαγος τῶν θλίψεων καὶ ὅλων τῶν
παγίδων τοῦ ἐχθροῦ μας (τοῦ διαβόλου).

Καὶ τώρα...

Ἐσὺ πού εἶσαι αἰτία χαρᾶς, γέμισε μὲ τὴ χάρι σου τὴ σκέψη
μας γιὰ νὰ σοῦ φωνάζουμε δυνατὰ· χαῖρε ἀφλεκτὴ βάτος,
καὶ ὀλόφωτη νεφέλη, πού ἀδιάκοπα ἐπισκιάζεις τοὺς
πιστοὺς.

Ῥδὴ 7η.

Οἱ θεόφρονες (Τρεῖς Παῖδες στὴ Βαβυλώνα) δὲ θέλησαν νὰ
λατρεύουν τὰ κτίσματα, ἀλλὰ λάτρευσαν μονάχα τὸν
Κτίστη. Καὶ ἀφοῦ ἀψήφισαν μὲ ἀνδρεία τὴν ἀπειλὴ τῆς
φωτιᾶς, μὲ χαρὰ ἔψαλαν· Ὑπερύμνητε Θεὲ καὶ Κύριε τῶν
Πατέρων μας εἶσαι εὐλογημένος.

Σὲ ἀνυμνοῦμε καὶ σοῦ φωνάζουμε δυνατὰ· χαῖρε τὸ ὄχημα
τοῦ νοητοῦ Ἥλιου (τοῦ Χριστοῦ)· ἀληθινὴ ἄμπελος
(κληματαριά), ἡ ὁποία καρποφόρησε τὸ ὄριμο σταφύλι
πού ἀποστάζει κρασί (τὴ ζωὴ) καὶ εὐφραίνει τίς ψυχὰς
ἐκείνων πού μὲ πίστη σὲ δοξάζουν.

Χαῖρε νύφη τοῦ Θεοῦ, ἐσὺ πού γέννησες τὸν Ἰατρὸ τῶν
ἀνθρώπων· πού εἶσαι ἡ μυστικὴ ῥάβδος, ἀπὸ τὴν ὁποία
βλάστησε τὸ ἀμάραντο λουλούδι (ὁ Χριστὸς)· χαῖρε,
Δέσποινα, μ' ἐσένα γεμίζουμε ἀπὸ χαρὰ καὶ κληρονομοῦμε
τὴν αἰώνια ζωὴ.

Δέσποινα, καὶ ἡ πιὸ ρητορικὴ γλῶσσα δὲν μπορεῖ ἐπάξια νὰ
σὲ ὑμολογήσει· διότι, μὲ τὸ νὰ γεννήσεις τὸν βασιλέα
Χριστό, ὑψώθηκες πιὸ πάνω κι ἀπὸ τὰ Σεραφείμ. Αὐτὸν

ικέτευε, πάσης νῦν βλάβης ρύσασθαι, τοὺς πιστῶς σε προσκυνοῦντας.

Δόξα.

Εὐφημεῖ σε, μακαρίζοντα τὰ πέρατα, καὶ ἀνακράζει σοι· Χαῖρε ὁ τόμος ἐν ᾧ, δακτύλῳ ἐγγέγραπται, Πατὴρ ὁ Λόγος Ἁγνὴ ὄν ἱκέτευε, βίβλῳ ζωῆς τοὺς δούλους σου, καταγράψαι Θεοτόκε.

Καὶ νῦν.

Ἰκετεύομεν, οἱ δοῦλοί σου καὶ κλίνομεν, γόνυ καρδίας ἡμῶν· Κλῖνον τὸ οὖς σου, Ἁγνὴ, καὶ σῶσον τοὺς θλίψεις, βυθιζομένους ἡμᾶς, καὶ συντήρησον, πάσης ἐχθρῶν ἀλώσεως, τὴν σὴν Πόλιν Θεοτόκε.

Ῥδὴ η΄. Ὁ Εἰρμός.

» Παῖδας εὐαγεῖς ἐν τῇ καμίνῳ, ὁ τόκος τῆς
» Θεοτόκου διεσώσατο, τότε μὲν τυπούμενος·
» νῦν δὲ ἐνεργούμενος, τὴν οἰκουμένην ἅ-
» πασαν, ἀγείρει ψάλλουσαν· Τὸν Κύριον
» ὑμνεῖτε τὰ ἔργα, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντα
» τοὺς αἰῶνας.

Νηδυί τὸν Λόγον ὑπεδέξω, τὸν πάντα βαστάζοντα ἐβάστασας· γάλακτι ἐξέθρεψας, νεύματι τὸν τρέφοντα, τὴν οἰκουμένην ἅπασαν, Ἁγνὴ, ᾧ ψάλλομεν· Τὸν Κύριον ὑμνεῖτε τὰ ἔργα, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντα τοὺς αἰῶνας.

Μωσῆς κατενόησεν ἐν βάτῳ, τὸ μέγα Μυστήριον τοῦ τόκου σου· Παῖδες προεικόνισαν, τοῦτο ἐμφανέστατα, μέσον πυρὸς ἱστάμενοι, καὶ μὴ φλεγόμενοι, ἀκήρατε ἅγια Παρθένε· ὄθεν σε ὑμνοῦμεν εἰς πάντα τοὺς αἰῶνας.

Οἱ πρόφην ἀπάτη γυμνωθέντες, στολὴν ἀφθαρσίας ἐνεδύθημεν, τῇ κυοφορίᾳ σου· καὶ οἱ καθεζόμενοι, ἐν σκοτεινῇ παραπτώσεων, φῶς κατοπτεύσαμεν, φωτὸς κατοικητήριον Κόρη· ὄθεν σε ὑμνοῦμεν, εἰς πάντα τοὺς αἰῶνας.

Δόξα.

Νεκροὶ διὰ σοῦ ζωοποιοῦνται· ζῶν γὰρ τὴν ἐνυπόστατον ἐκήσας· εὐλαλοὶ οἱ ἄλαλοι, πρόφην χρηματίζοντες, λεπροί, ἀποκαθαίρονται, νόσοι διώκονται,

ικέτευε νὰ σώσει τώρα ἀπὸ κάθε βλάβη αὐτοὺς ποὺ με πίστη σὲ προσκυνοῦν.

Δόξα στὸν Πατέρα...

Σὲ εὐφημεῖ καὶ σὲ ἐγκωμιάζει ὁλος ὁ κόσμος ἀναφωνώντας σου· χαῖρε Ἁγνὴ, ἐσὺ εἶσαι τὸ βιβλίον, στὸ ὁποῖο με τὸ δάκτυλο (τὴν Χάρη τοῦ Ἁγίου Πνεύματος) καταγράφηκε ὁ Λόγος τοῦ Θεοῦ Πατρός. Αὐτὸν ἱκέτευε Θεοτόκε, νὰ καταγράψει στὸ βιβλίον τῆς ζωῆς κι ἐμᾶς τοὺς δούλους σου.

Καὶ τώρα...

Σὲ ἱκετεύουμε οἱ δοῦλοί σου καὶ κλίνουμε μπροστὰ σου τὰ γόνατα τῆς καρδίας μας. Ἄκουσε με προσοχή (τὴν ἰκεσία μας) Ἁγνὴ καὶ σῶσε ὅλους ἐμᾶς ποὺ βυθιζόμαστε στὶς θλίψεις· καὶ προφύλαξε ἀπὸ κάθε ἄλωση ἐχθρική τὴν Πόλιν σου (ἀλλὰ καὶ κάθε πόλη) Θεοτόκε.

Ῥδὴ 8η.

Τοὺς εὐσεβεῖς Παῖδες στὸ καμίνι ὁ τόκος τῆς Θεοτόκου (ὁ Χριστὸς) διέσωσε (ἀπὸ τὶς φλόγες). Καὶ τότε μὲν σὰν προτύπωση, τώρα δὲ ἐνεργώντας φανερὰ σώζει τὴν οἰκουμένην, τὴν ὁποία καὶ συναθροίζει καὶ τὴν κάνει νὰ ψάλλει· Ὑμνεῖτε τὸν Κύριον ὅλα τὰ δημιουργήματα καὶ ὑπερυψώνετε Τον σ' ὅλους τοὺς αἰῶνες.

Στὰ σπλάγγνα σου, Ἁγνὴ, δέχτηκες τὸν Λόγον τοῦ Θεοῦ καὶ βάσταξες Αὐτὸν ποὺ βαστάζει τὰ πάντα. Ἐθρεψες με τὸ γάλα σου Αὐτὸν ποὺ μ' ἔνα νεῦμα Του τρέφει ὁλόκληρη τὴν οἰκουμένην, πρὸς τὸν Ὅποῖο ψάλλομε· Ὑμνεῖτε τὸν Κύριον ὅλα τὰ δημιουργήματα καὶ ὑπερυψώνετε Τον σ' ὅλους τοὺς αἰῶνες.

Ὁ Μωσῆς ἀντιλήφθηκε μπροστὰ στὴ φλεγόμενη βάτο τὸ μεγάλο μυστήριον τοῦ τόκου σου. Καὶ οἱ (Τρεῖς) Παῖδες προεικόνισαν τὸ μυστήριον αὐτό, βρισκόμενοι στὸ μέσο τῆς φωτιᾶς τῆς καμίνου καὶ μὴ καιόμενοι, πανάχραντε ἅγια Παρθένε. Γι' αὐτὸ σὲ ὑμνοῦμε σὲ ὅλους τοὺς αἰῶνες.

Ἐμεῖς ποὺ πρὶν γυμνωθήκαμε ἐξατίας τῆς ἀπάτης τοῦ διαβόλου, τώρα με τὴν κυοφορία σου, ντυθήκαμε τὴν στολὴ τῆς ἀφθαρσίας. Καὶ ὅσοι καθόμασταν στὸ σκοτάδι τῶν παραπτωμάτων μας, εἶδαμε τὸ φῶς τοῦ Θεοῦ, Κόρη, ποὺ ἔγινες κατοικητήριον τοῦ φωτός. Γι' αὐτὸ σὲ ὑμνοῦμε σὲ ὅλους τοὺς αἰῶνες.

Δόξα στὸν Πατέρα...

Οἱ νεκροὶ ψυχικὰ ἄνθρωποι παίρνουν καὶ πάλι με τὴν μεσιτεία σου ζωὴ, γιατί γέννησες τὴν πραγματικὴ Ζωή, ποὺ εἶναι Πρόσωπο (τὸν Χριστό). Κι ἐκεῖνοι ποὺ πρὶν ἔχασαν (με τὴν ἁμαρτία) τὴ λαλιά τους, γίνονται ὁμιλητικότεροι. Οἱ λεπροὶ καθαρίζονται, οἱ ἀρρώστεις διαλύονται, τὰ πλήθη

πνευμάτων ἀερίων τὰ πλήθη, ἤττηνται
Παρθένε, βροτῶν ἢ σωτηρία.

Καὶ νῦν.

Ἡ κόσμῳ τεκοῦσα σωτηρίαν, δι' ἧς ἀπὸ γῆς
εἰς ὕψος ἤρθημεν, χαίροις Παντευλόγητε,
σκέπη καὶ κραταίωμα, τείχος καὶ ὀχύρωμα
τῶν μελωδούντων Ἀγνή· Τὸν Κύριον
ὕμνεῖτε τὰ ἔργα, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας
τοὺς αἰῶνας.

Ῥδὴ θ'. Ὁ Εἰρμός.

» Ἄπας γηγενής, σκιρτάτω τῷ πνεύματι,
» λαμπαδουχοῦμενος· πανηγυρίζετω δέ,
ἀϋλῶν
» Νῶν φύσις γεραίρουσα, τὴν ἱερὰν
πανήγυ-
» ριν, τῆς Θεομήτορος, καὶ βοάτω· Χαίροις
» παμμακάριστε, Θεοτόκε ἀγνή ἀειπάρθενε.

Ἵνα σοι πιστοί, τὸ Χαῖρε κραυγάζωμεν, οἱ
διὰ σοῦ τῆς χαρᾶς, μέτοχοι γενόμενοι, τῆς
αἰδίου, ῥῦσαι ἡμᾶς πειρασμοῦ, βαρβαρικῆς
ἀλώσεως, καὶ πάσης ἄλλης πληγῆς, διὰ
πλήθος, Κόρη παραπτῶσεων, ἐπιούσης
βροτοῖς ἀμαρτάνουσιν.

Ῥφθης φωτισμός, ἡμῶν καὶ βεβαίωσις· ὄθεν
βοῶμέν σοι· Χαῖρε ἄστρον ἄδυτον, εἰσάγον
κόσμῳ τὸν μέγαν Ἥλιον· χαῖρε Ἐδέμ
ἀνοιξασα, τὴν κεκλεισμένην Ἀγνή· χαῖρε
στῦλε, πύρρινε εἰσάγουσα, εἰς τὴν ἄνω ζωὴν,
τὸ ἀνθρώπινον.

Στῶμεν εὐλαβῶς, ἐν οἴκῳ Θεοῦ ἡμῶν, καὶ
ἐκβοήσωμεν· Χαῖρε κόσμου Δέσποινα·
χαῖρε Μαρία, Κυρία πάντων ἡμῶν· χαῖρε ἢ
μόνη ἄμωμος, ἐν γυναιξὶ καὶ καλή· χαῖρε
σκεῦος, μύρον τὸ ἀκένωτον, ἐπὶ σὲ κενωθὲν
εἰσδεξάμενον.

Δόξα.

Ἡ περιστέρα, ἢ τὸν ἐλεήμονα ἀποκυήσασα,
χαῖρε Ἀειπάρθενε· Ὅσιων πάντων χαῖρε τὸ
καύχημα, τῶν Ἀθλητῶν στεφάνωμα· χαῖρε
ἀπάντων τε, τῶν Δικαίων, θεῖον
ἐγκαλλώπισμα, καὶ ἡμῶν τῶν πιστῶν τὸ
διάσωσμα.

Καὶ νῦν.

Φεῖσαι ὁ Θεός, τῆς κληρονομίας σου, τὰς
ἀμαρτίας ἡμῶν, πάσας παραβλέπων νῦν, εἰς
τοῦτο ἔχων ἐκδυσωποῦσάν σε, τὴν ἐπὶ γῆς

τῶν ἑναερίων πνευμάτων (τῶν δαιμόνων) νικοῦνται. Κι ὅλα
αὐτὰ γίνονται μετὰ σενα Παρθένε, ποὺ εἶσαι ἢ σωτηρία τῶν
θνητῶν ἀνθρώπων.

Καὶ τώρα...

Χαῖρε, ἐσὺ ἢ εὐλογημένη σὲ ὅλα, ποὺ γέννησες τὴ σωτηρία
τοῦ κόσμου (τὸν Χριστό)· διὰ σοῦ ἀνεβήκαμε ἀπὸ τὴ γῆ στὰ
οὐράνια. Ἐσὺ εἶσαι Ἀγνή ἢ σκέπη καὶ τὸ στερέωμα, τὸ
τείχος καὶ τὸ φρούριο ὅλων ὅσοι ψάλλουν· Ὑμνεῖτε τὸν
Κύριο ὅλα τὰ δημιουργήματα καὶ ὑπερυψώνετέ Τον σὲ
ὅλους τοὺς αἰῶνες.

Ῥδὴ 9η.

Κάθε θνητὸς ἄς σκιρτήσῃ ἀπὸ ἐνθουσιασμοῦ κι ἄς φωτισεῖ
σὰν λαμπάδα τὸ πνεῦμα του· ἄς πανηγυρίσῃ καὶ ἢ νοερὴ
φύση τῶν ἄυλων πνευματικῶν Δυνάμεων, ἀνυμνώντας τὴν
ἱερὴ πανήγυρη τῆς μητέρας τοῦ Θεοῦ, καὶ ἄς φωνάζει
δυνατὰ· χαῖρε Θεοτόκε, σὺ ποὺ εἶσαι ἄξια κάθε
μακαρισμοῦ, ἀγνή, ἀειπάρθενε.

Γιὰ νὰ μποροῦμε ἐμεῖς οἱ πιστοί, ποὺ γίναμε μ' Ἐσένα
μέτοχοι τῆς αἰώνιας χαρᾶς, νὰ σοῦ φωνάζουμε δυνατὰ τὸ
χαῖρε, σῶσε μας, Κόρη, ἀπὸ κάθε πειρασμό, ἀπὸ βαρβαρική
ἐπιδρομὴ καὶ ἀπὸ κάθε ἄλλη συμφορὰ ποὺ ἔρχεται (σὲ μᾶς)
τοὺς ἀμαρτωλοὺς θνητοὺς ἐξαιτίας τῶν πολλῶν (μας)
παραπτωμάτων.

Φάνηκες σὲ μᾶς φωτισμός καὶ στερέωσή μας· γι' αὐτὸ σοῦ
φωνάζουμε δυνατὰ· χαῖρε ἄστρο ποὺ δὲν δύνεις ποτὲ καὶ
φέρνεις στὸν κόσμο τὸν μεγάλο Ἥλιο. Χαῖρε Ἀγνή, ἐσὺ ποὺ
ἀνοιξες τὴν κλεισμένη Ἐδέμ (τὸν παράδεισο)· χαῖρε σὺ
πύρρινε στήλη ποὺ ὀδηγεῖς στὴν ἄνω ζωὴ τὸ ἀνθρώπινο
γένος.

Ἄς σταθοῦμε εὐλαβικὰ στὸν οἶκο τοῦ Θεοῦ μας (στὸ Ναό)
κι ἄς φωνάζουμε δυνατὰ· χαῖρε Δέσποινα τοῦ κόσμου· χαῖρε
Μαρία, Κυρία ὅλων μας· χαῖρε ἢ μόνη ἄμόλυντη καὶ
ἐνάρετη μεταξὺ τῶν γυναικῶν· χαῖρε σκεῦος ποὺ δέχτηκες
μέσα σου τὸ ἀνεξάντητο μύρο (τὸν Χριστό), ποὺ ἄδειασε
ὀλόκληρο ἐπάνω σου.

Δόξα στὸν Πατέρα...

Χαῖρε Ἀειπάρθενε, ἐσὺ εἶσαι τὸ περιστέρι ποὺ γέννησε τὸν
Ἐλεήμονα Θεό· ἐσὺ εἶσαι τὸ καύχημα ὅλων τῶν ὁσίων καὶ
τὸ στεφάνωμα τῶν ἀθλητῶν τῆς πίστεως (τῶν μαρτύρων).
Χαῖρε τὸ κόσμημα ὅλων τῶν δικαίων καὶ ἢ σωτηρία γιὰ μᾶς
τοὺς πιστοὺς.

Καὶ τώρα...

Λυπήσου, Θεέ μας, τὴν κληρονομία σου (ὅλους ἐμᾶς ποὺ
ἐλπίζουμε σ' Ἐσένα), παραβλέποντας τώρα ὅλες τὶς
ἀμαρτίες μας κι ἔχοντας μεσίτρια νὰ σὲ παρακαλεῖ γι' αὐτὸ
ἐκεῖνη ποὺ χωρὶς ἀνθρώπινη σπορὰ σὲ κυοφόρησε στὴ γῆ,

ἀσπόρως σε κυοφορήσασαν, διὰ μέγα, ἔλεος
θελήσαντα, μορφωθῆναι Χριστέ τὸ
ἄλλότριον.

Εἶτα τὸ Κοντάκιον δίχορον ἀργῶς.

Ἦχος πλ. δ΄. Αυτόμελον.

Τῆ ὑπερμάχῳ στρατηγῷ τὰ νικητήρια,
Ὡς λυτρωθεῖσα τῶν δεινῶν εὐχαριστήρια,
Ἀναγράφω σοι ἡ Πόλις σου Θεοτόκε.
Ἄλλ' ὡς ἔχουσα τὸ κράτος ἀπροσμάχητον,
Ἐκ παντοίων με κινδύνων ἐλευθέρωσον,
Ἵνα κράζω σοι· Χαῖρε, Νύμφη ἀνύμφευτε.

Ὁ Ἱερεὺς ἱστάμενος εἰς τὸν σωλέα πρὸ τῆς
εἰκόνης τῆς Θεοτόκου, ἀπαγγέλλει ἐμμελῶς
τὴν Α΄ Στάσιν τῶν «Χαιρετισμῶν».

ΣΤΑΣΙΣ ΠΡΩΤΗ

Ἄγγελος πρωτοστάτης, οὐρανόθεν ἐπέμφθη,
εἰπεῖν τῆ Θεοτόκῳ τό, Χαῖρε (ἐκ γ΄)· καὶ σὺν
τῆ ἀσωμάτῳ φωνῇ, σωματούμενόν σε
θεωρῶν Κύριε, ἐξίστατο, καὶ ἴστατο
κραυγάζων πρὸς αὐτὴν τοιαῦτα·

Χαῖρε, δι' ἧς ἡ χαρὰ ἐκλάμψει· χαῖρε, δι' ἧς
ἡ ἀρὰ ἐκλείπει.

Χαῖρε, τοῦ πεσόντος Ἀδάμ ἡ ἀνάκλησις·
χαῖρε, τῶν δακρύων τῆς Εὐσας ἡ λύτρωσις.

Χαῖρε, ὕψος δυσανάβατον ἀνθρωπίνοις
λογισμοῖς· χαῖρε, βάθος δυσθεώρητον, καὶ
Ἀγγέλων ὀφθαλμοῖς.

Χαῖρε, ὅτι ὑπάρχεις Βασιλέως καθέδρα·
χαῖρε, ὅτι βαστάζεις τὸν βαστάζοντα πάντα.

Χαῖρε, ἀστήρ ἐμφαίνων τὸν Ἥλιον· χαῖρε,
γαστήρ ἐνθέου σαρκώσεως.

Χαῖρε, δι' ἧς νεουργεῖται ἡ κτίσις· χαῖρε, δι'
ἧς βρεφουργεῖται ὁ Κτίστης.

Χαῖρε, Νύμφη ἀνύμφευτε.

Βλέπουσα ἡ Αγία, ἐαυτὴν ἐν ἀγνείᾳ, φησὶ
τῷ Γαβριὴλ θαρσαλέως· Τὸ παράδοξόν σου
τῆς φωνῆς, δυσπαράδεκτόν μου τῆ ψυχῇ
φαίνεται· ἀσπόρου γὰρ συλλήψεως τὴν
κύησιν πῶς λέγεις; κράζων· Ἀλληλοῦῖα.

ὅταν θέλησες ἀπὸ μεγάλη εὐσπλαγχνία νὰ λάβεις τὴν ξένη
πρὸς τὴ θεία σου φύση ἀνθρώπινη μορφή.

Ἔπειτα ψάλλεται τὸ Κοντάκιο κι ἀπὸ τοὺς δύο χοροὺς τῶν
ψαλτῶν σὲ μέλος ἀργό.

Σ' ἐσένα τὴν Ὑπέρμαχο Στρατηγὸ ἀποδίδει ἡ Πόλις σου τὴ
νίκη καὶ σοῦ ἐκφράζει Θεοτόκε τὶς θερμὲς εὐχαριστίες ποῦ
λυτρώθηκε ἀπὸ τὶς συμφορὲς. Ἀλλὰ ἐσύ, ποῦ ἡ δύναμή σου
εἶναι ἀκατανίκητη, σῶσε με κι ἐμένα ἀπὸ κάθε εἶδους
κινδύνων γιὰ νὰ σοῦ φωνάζω δυνατὰ· χαῖρε Νύμφη
ἀνύμφευτε.

Στὴ συνέχεια ὁ Ἱερεὺς ἀπαγγέλλει μὲ μέλος τὴν πρώτη
Στάση τῶν Χαιρετισμῶν·

ΣΤΑΣΗ ΠΡΩΤΗ

Ἄγγελος ποῦ ἦταν πρῶτος μεταξὺ τῶν ἀγγέλων, στάλθηκε
ἀπὸ τὸν οὐρανὸ νὰ πει στὴ Θεοτόκο τὸ χαῖρε (3 φορές)· καὶ
μὲ τὴν ἀσώματὴ του φωνή, βλέποντάς σε Κύριε νὰ παίρνεις
σῶμα (νὰ γίνεσαι ἀνθρώπος), ἐκπλησσόταν καὶ στεκόταν
φωνάζοντας πρὸς αὐτὴν αὐτὰ τὰ λόγια·

Χαῖρε ἐσὺ ἀπ' τὴν ὁποία θὰ λάμψει ἡ χαρὰ· χαῖρε ἐσὺ ποῦ
γιὰ χάρι σου θὰ σβήσει ἡ κατάρρα.

Χαῖρε ἐσὺ ποῦ ἔκανες νὰ σηκωθεῖ ὁ πεσμένος Ἀδάμ· χαῖρε
ἐσὺ ποῦ ἔγινες ἡ λύτρωση τῶν δακρύων τῆς Εὐσας.

Χαῖρε ὕψος στὸ ὁποῖο δύσκολα μποροῦν νὰ φθάσουν οἱ
ἀνθρώπινοι λογισμοί· χαῖρε βάθος ποῦ ἀδυνατοῦν νὰ
κατοπτρεύσουν καὶ ἀγγέλων ὀφθαλμοῖς.

Χαῖρε ἐσὺ ποῦ ἔγινες ὁ θρόνος τοῦ Βασιλιᾶ (Χριστοῦ)·
χαῖρε γιὰ τὴν βαστάζεις (στὴν ἀγκάλη σου) Ἐκεῖνον ποῦ
βαστάζει τὰ πάντα.

Χαῖρε ἀστέρι ποῦ προμηνύεις τὸν Ἥλιο, χαῖρε κοιλία τῆς
θεϊκῆς (τοῦ Λόγου) σαρκώσεως.

Χαῖρε ἐσὺ μὲ τὴν ὁποία γίνεται καινούργια ἡ κτίσις· χαῖρε
ἐσὺ μὲ τὴν ὁποία γίνεται βρέφος ὁ Κτίστης.

Χαῖρε Νύμφη ἀνύμφευτε.

Γνωρίζοντας τὴν ἀγνότητά της ἡ Παναγία λέγει στὸν
Γαβριὴλ μὲ θάρρος· Ὅσα παράδοξα ἀκούω ἀπὸ τὴ φωνή
σου, εἶναι δύσκολο νὰ τὰ δεχτῶ στὴν ψυχὴ μου· πῶς μοῦ
ἀναγγέλλεις κύηση, ἀφοῦ δὲν προηγήθηκε σύλληψη ἀπὸ
ἀνθρώπινη σπορά; Κι ὁμως ἐσὺ τὸ λέγεις καὶ φωνάζεις
δυνατὰ, Ἀλληλοῦῖα (αἰνεῖτε τὸν Θεό).

Γνώσιν ἄγνωστον γνῶναι, ἡ Παρθένος
ζητοῦσα, ἐβόησε πρὸς τὸν λειτουργοῦντα·
Ἐκ λαγόνων ἀγνῶν Υἱόν, πῶς ἐστι τεχθῆναι
δυνατόν; λέξον μοι. Πρὸς ἣν ἐκεῖνος ἔφησεν
ἐν φόβῳ, πλὴν κραυγάζων οὕτω·

Χαῖρε, βουλῆς ἀπορρήτου μύστις· χαῖρε,
σιγῆς δεομένων πίστις.

Χαῖρε, τῶν θαυμάτων Χριστοῦ τὸ
προοίμιον· χαῖρε, τῶν δογμάτων αὐτοῦ τὸ
κεφάλαιον.

Χαῖρε, κλίμαξ ἐπουράνιε, δι' ἧς κατέβη ὁ
Θεός· χαῖρε, γέφυρα μετάγουσα τοὺς ἐκ γῆς
πρὸς Οὐρανόν.

Χαῖρε, τὸ τῶν Ἀγγέλων πολυθρύλητον
θαῦμα· χαῖρε, τὸ τῶν δαιμόνων
πολυθρήνητον τραῦμα.

Χαῖρε, τὸ Φῶς ἀρρήτως γεννήσασα· χαῖρε,
τὸ πῶς, μηδένα διδάξασα.

Χαῖρε, σοφῶν ὑπερβαίνουσα γνώσιν· χαῖρε,
πιστῶν καταυγάζουσα φρένας.

Χαῖρε, Νύμφη ἀνύμφευτε.

Δύναμις τοῦ Ὑψίστου, ἐπεσκίασε τότε, πρὸς
σύλληψιν τῆ Ἀπειρογάμου· καὶ τὴν εὐκαρπον
ταύτης νηδύν, ὡς ἀγρὸν ὑπέδειξεν ἡδὺν
ἅπασιν, τοῖς θέλουσι θερίζειν σωτηρίαν, ἐν
τῷ ψάλλειν οὕτως· Ἀλληλούϊα.

Ἐχουσα θεοδόχον, ἡ Παρθένος τὴν μήτραν,
ἀνέδραμε πρὸς τὴν Ἐλισάβετ· τὸ δὲ βρέφος
ἐκείνης εὐθύς, ἐπιγνὼν τὸν ταύτης
ἄσπασμόν, ἔχαιρε! καὶ ἄλμασιν ὡς ἄσμασιν,
ἐβόα πρὸς τὴν Θεοτόκον·

Χαῖρε, βλαστοῦ ἀμαράντου κλῆμα· χαῖρε,
καρποῦ ἀκηράτου κτήμα.

Χαῖρε, γεωργὸν γεωργοῦσα φιλόανθρωπον·
χαῖρε, φυτουργὸν τῆς ζωῆς ἡμῶν φύουσα.

Χαῖρε, ἄρουρα βλαστάνουσα εὐφορίαν
οἰκτιρῶν· χαῖρε, τράπεζα βαστάζουσα
εὐθηρίαν ἰλασμῶν.

Χαῖρε, ὅτι λειμῶνα τῆς τρυφῆς ἀναθάλλεις·
χαῖρε, ὅτι λιμένα τῶν ψυχῶν ἐτοιμάζεις.

Θέλοντας ἡ Παρθένος νὰ γνωρίσει τὸ ἄγνωστο αὐτὸ
μυστήριον, εἶπε δυνατὰ πρὸς τὸν λειτουργὸ Ἄγγελο· πές μου,
ἀπὸ σῶμα ἀγνὸ (παρθενικὸ) πῶς εἶναι δυνατόν νὰ γεννηθεῖ
γιός; Κι ἐκεῖνος τότε εἶπε πρὸς αὐτὴν μὲ φόβον, φωνάζοντας
αὐτὰ τὰ λόγια·

Χαῖρε ἐσὺ ποὺ γνωρίζεις τὴν ἀπόρρητη βουλή τοῦ Θεοῦ·
χαῖρε ἐσὺ ποὺ εἶσαι ἡ πίστις ἐκείνων ποὺ προσεγγίζονται μὲ
τὴ σιγή.

Χαῖρε ἐσὺ, ἡ ἀρχὴ τῶν θαυμάτων τοῦ Χριστοῦ. Χαῖρε ἐσὺ
ποὺ ἀποτελεῖς τὸ κεφάλαιον στὸ ὁποῖο στηρίζονται τὰ
δόγματά Του.

Χαῖρε σκάλα ἐπουράνια μὲ τὴν ὁποία κατέβηκε ὁ Θεός·
χαῖρε γέφυρα ποὺ μεταφέρεις αὐτοὺς ποὺ ἔναι στὴ γῆ, στὸν
οὐρανόν.

Χαῖρε, τὸ πολυθρύλητο θαῦμα τῶν Ἀγγέλων, χαῖρε τὸ
πολυθρήνητο τραῦμα τῶν δαιμόνων.

Χαῖρε ἐσὺ ποὺ γέννησες μὲ τρόπο ἀνέκφραστο τὸ φῶς·
χαῖρε ἐσὺ ποὺ σὲ κανέναν δὲν δίδαξες τὸ πῶς.

Χαῖρε ἐσὺ ποὺ ξεπερνᾷς τὴ γνώση τῶν σοφῶν· χαῖρε ἐσὺ
ποὺ διαφωτίζεις τὴ διάνοια τῶν πιστῶν.

Χαῖρε Νύμφη ἀνύμφευτε.

Δύναμη τοῦ Ὑψίστου τότε ἐπισκίασε ἐκείνη ποὺ δὲ γνώρισε
γάμο, ὥστε νὰ συλλάβει· καὶ τὴν εὐκαρπὴ τῆς κοιλιᾶς τὴν
κατέστησε χωράφι εὐχάριστο γιὰ ὅσους θέλουν νὰ θερίσουν
(νὰ βροῦν) τὴ σωτηρία τους καὶ οἱ ὅποιοι ψάλλουν αὐτὰ τὰ
λόγια, Ἀλληλούϊα.

Ἐχουσα ἡ Παρθένος μὲς στὴ μήτρα τῆς τὸν Θεό, ἔτρεξε
πρὸς τὴν Ἐλισάβετ. Τὸ βρέφος ἐκείνης (ὁ Ἰωάννης) μόλις
κατάλαβε τὸν χαιρετισμὸ τῆς σκίρτησε ἀπὸ χαρὰ· καὶ μὲ
σκιρτήματα ἀντὶ γιὰ ὕμνους, φώναζε δυνατὰ πρὸς τὴ
Θεοτόκο·

Χαῖρε κλῆμα ποὺ πρόβαλες τὸν ἀμάραντο βλαστό· χαῖρε
κτῆμα ποὺ πρόσφερες τὸν ἀφθαρτο καρπὸ.

Χαῖρε ἐσὺ ποὺ γεώργησες τὸν φιλόανθρωπο γεωργό· χαῖρε
ἐσὺ ποὺ φύτρωσες τὸν φυτουργὸ τῆς ζωῆς (τὸ Χριστό).

Χαῖρε γῆ ποὺ βλαστάνεις ἀφθονὴ εὐσπλαγγνία· χαῖρε
τραπέζι ποὺ βαστάζεις πλούσιο τὸ ἔλεος.

Χαῖρε γιατί κάνεις νὰ ἀνθίσει λιβάδι πνευματικῆς
ἀπόλαυσης· χαῖρε γιατί ἐτοιμάζεις λιμάνι (σωτηρίας) γιὰ τὶς
ψυχές.

Χαῖρε, δεκτόν πρεσβείας θυμίαμα· χαῖρε, παντός τοῦ κόσμου ἐξίλασμα.

Χαῖρε, Θεοῦ πρὸς θνητοὺς εὐδοκία· χαῖρε, θνητῶν πρὸς Θεὸν παρρησία.

Χαῖρε, Νύμφη ἀνύμφευτε.

Ζάλην ἔνδοθεν ἔχων, λογισμῶν ἀμφιβόλων, ὁ σάφρων Ἰωσήφ ἐταράχθη, πρὸς τὴν ἄγαμόν σε θεωρῶν, καὶ κλειψίγαμον ὑπονοῶν Ἄμεμπτε· μαθὼν δέ σου τὴν σύλληψιν ἐκ Πνεύματος ἁγίου, ἔφη· Ἀλληλουῖα.

Εἶτα οἱ Χοροὶ ἐναλλάξ, τό· Τῆ ὑπερμάχῳ... (σύντομον). Τρισάγιον. Δόξα. Καὶ νῦν. Παναγία Τριάς. Κύριε, ἐλέησον (γ'). Δόξα. Καὶ νῦν. Πάτερ ἡμῶν. Ὅτι σοῦ ἐστὶν ἡ βασιλεία...

Ὁ ἀναγνώστης· Ἀμήν. Καὶ ἀναγινώσκει τὸ Κοντάκιον τῆς ἡμέρας, ἧτοι τὸ τοῦ ἁγίου Θεοδώρου.

Πίστιν Χριστοῦ ὡσεὶ θώρακα, ἔνδον λαβὼν ἐν καρδίᾳ σου, τὰς ἐναντίας δυνάμεις κατεπάτησας, Πολύαθλε, καὶ στέφει οὐρανίῳ, ἐστέφθης αἰωνίως, ὡς ἀήττητος.

Κύριε, ἐλέησον (μ') καὶ τὴν **Εὐχὴν ταύτην**·

Ὁ ἐν παντὶ καιρῷ, καὶ πάσῃ ὥρᾳ, ἐν οὐρανῷ καὶ ἐπὶ γῆς προσκυνούμενος, καὶ δοξαζόμενος Χριστὸς ὁ Θεός, ὁ μακρόθυμος, ὁ πολυέλεος, ὁ πολυεὐσπλαγχνος, ὁ τοὺς δικαίους ἀγαπῶν καὶ τοὺς ἁμαρτωλοὺς ἐλεῶν, ὁ πάντας καλῶν πρὸς σωτηρίαν διὰ τῆς ἐπαγγελίας τῶν μελλόντων ἀγαθῶν· Αὐτός, Κύριε, πρόσδεξι καὶ ἡμῶν ἐν τῇ ὥρᾳ ταύτῃ τὰς ἐντεῦξαι, καὶ ἴθυνον τὴν ζωὴν ἡμῶν πρὸς τὰς ἐντολάς σου· τὰς ψυχὰς ἡμῶν ἁγιάσον, τὰ σώματα ἄγισον, τοὺς λογισμοὺς διόρθωσον, τὰς ἐννοίας κάθαρνον, καὶ ῥῦσαι ἡμᾶς ἀπὸ πάσης θλίψεως, κακῶν καὶ ὀδύνης. Τείχισον ἡμᾶς ἁγίοις σου Ἀγγέλοις, ἵνα, τῇ παρεμβολῇ αὐτῶν φρουρούμενοι, καὶ ὀδηγούμενοι, καταστήσωμεν εἰς τὴν ἐνότητα τῆς πίστεως καὶ εἰς τὴν ἐπίγνωσιν τῆς ἀπροσίτου σου δόξης· ὅτι εὐλογητὸς εἶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Τό, Κύριε, ἐλέησον (γ'). Δόξα. Καὶ νῦν.

Τὴν τιμιωτέραν τῶν Χερουβείμ, καὶ ἐνδοξοτέραν ἀσυγκρίτως τῶν Σεραφεείμ, τὴν

Χαῖρε, ἐσὺ ποῦ εἶσαι θυμίαμα μεσιτείας δεκτὸ ἀπὸ τὸν Θεό, χαῖρε, ἐσὺ τοῦ κόσμου ὄλου ὁ ἐξίλασμός.

Χαῖρε, ἐσὺ ποῦ εἶσαι ἡ ἀγαθὴ εὐδοκία (εὐνοία) τοῦ Θεοῦ πρὸς τοὺς ἀνθρώπους, χαῖρε ἐσὺ ἡ παρρησία τῶν ἀνθρώπων πρὸς τὸν Θεό.

Χαῖρε Νύμφη ἀνύμφευτε.

Ἐχοντας μέσα του ζάλη ἀπὸ λογισμοὺς ἀμφιβολίας, ὁ δίκαιος Ἰωσήφ ταράχτηκε, κι ἐνῶ σὲ θεωροῦσε ἄγαμη (Παρθένο), τώρα σὲ ὑποπτεύοταν γιὰ παράνομες σχέσεις, Ἄμεμπτε· Σὰν πληροφορήθηκε ὅμως ὅτι ἡ σύλληψη προερχόταν ἀπὸ τὸ Ἅγιο Πνεῦμα, φώναξε Ἀλληλουῖα.

Ἐπειτα ψάλλεται καὶ πάλι τὸ τροπάριο Τῆ ὑπερμάχῳ Στρατηγῷ... (σύντομο). Καὶ ἀμέσως τὸ Τρισάγιο· Ἅγιος ὁ Θεός... Δόξα Πατρὶ. Καὶ νῦν. Παναγία Τριάς... Κύριε, ἐλέησον (3 φορές). Δόξα Πατρὶ. Καὶ νῦν. Πάτερ ἡμῶν... Ὅτι σοῦ ἐστὶν...

Ὁ ἀναγνώστης· Ἀμήν. Καὶ διαβάζει τὸ Κοντάκιον τοῦ ἁγίου Θεοδώρου.

Ἀφοῦ ἔβαλες μέσ στην καρδιά σου σὰν θώρακα τὴν πίστη σου στὸ Χριστό, κατενίκησες τὶς ἐχθρικές (δαιμονικές) δυνάμεις, πολὺαθλε (ἅγιε Θεόδωρε), καὶ σὰν ἀνίκητος στεφανώθηκες αἰώνια μὲ οὐράνιο στεφάνι.

Κύριε, ἐλέησέ μας (40 φορές), καὶ τὴν **ἐπόμενη Εὐχὴ**·

Χριστέ ὁ Θεός μας, Ἐσὺ ποῦ σὲ κάθε ὥρα καὶ σὲ κάθε στιγμή προσκυνεῖσαι καὶ δοξαζεσαι στὸν οὐρανὸ καὶ στὴ γῆ· ποῦ εἶσαι μακρόθυμος, πολυέλεος καὶ πολυεὐσπλαγχνος· ποῦ ἀγαπᾷς τοὺς ἐναρέτους καὶ ἐλεεῖς τοὺς ἁμαρτωλοὺς· ποῦ μὲ τὴν ὑπόσχεση τῶν ἀγαθῶν τῆς μέλλουσας βασιλείας Σου προσκαλεῖς ὅλους τοὺς ἀνθρώπους (στὴ μετάνοια καὶ) στὴ σωτηρία, Ἐσὺ ὁ Ἴδιος, Κύριέ μας, δέξου καὶ τὶς δικές μας προσευχὲς ποῦ αὐτὴ τὴν ὥρα Σοῦ ἀπευθύνουμε καὶ κατεύθυνε τὴ ζωὴ μας ὥστε νὰ εἶναι σύμφωνη πρὸς τὶς ἐντολές Σου. Ἀγίασε τὶς ψυχές μας, ἐξάγνισε τὰ σώματά μας, διόρθωσε τοὺς λογισμοὺς μας, καθάρισε τὶς σκέψεις μας, καὶ φύλαξέ μας ἀπὸ κάθε θλίψη, κακὸ καὶ ὀδύνη. Περιφρούρησέ μας μὲ τοὺς ἁγίους σου Ἀγγέλους, ὥστε διαφυλαγμένοι καὶ καθοδηγούμενοι μὲ τὴν προστασία τους νὰ φτάσουμε στὴν ἐνότητα τῆς πίστεως καὶ στὴν ἐπίγνωση τῆς ἀπρόσιτης δόξης Σου· γιατί εἶσαι Εὐλογημένος στοὺς ἀπέραντους αἰῶνες. Ἀμήν.

Κύριε, ἐλέησέ μας (3 φορές). Δόξα Πατρὶ. Καὶ νῦν.

Ἐσένα ποῦ εἶσαι πιὸ τιμημένη ἀπ' τὰ Χερουβείμ καὶ ἀσυγκρίτα πιὸ ἐνδοξη ἀπὸ τὰ Σεραφεείμ, ποῦ χωρὶς νὰ

ἀδιαφθόρως, Θεὸν Λόγον τεκοῦσαν, τὴν ὄντως Θεοτόκον, Σὲ μεγαλύνομεν.

Ἐν ὀνόματι Κυρίου, εὐλόγησον, Πάτερ.

Ὁ ἱερεύς: Ὁ Θεὸς οἰκτειρήσαι ἡμᾶς, καὶ εὐλογήσαι ἡμᾶς, ἐπιφάναι τὸ πρόσωπον αὐτοῦ ἐφ' ἡμᾶς, καὶ ἐλεήσει ἡμᾶς.

Ὁ ἀναγνώστης: Κύριε, ἐλέησον (γ'). Καὶ σῶσον ἡμᾶς Παναγία Παρθένε.

**Εὐχή εἰς τὴν Ὑπεραγίαν Θεοτόκον.
(Παύλου Μοναχοῦ, Μονῆς Εὐεργετιδος)**

Ἄσπιλε, ἀμόλυντε, ἄφθορε, ἄχραντε, ἀγνή Παρθένε, Θεόνυμφε Δέσποινα, ἡ Θεὸν Λόγον τοῖς ἀνθρώποις, τῇ παραδόξῳ σου κηρύσει, ἐνώσασα, καὶ τὴν ἀπωσθεῖσαν φύσιν τοῦ γένους ἡμῶν τοῖς οὐρανίοις συνάψασα, ἡ τῶν ἀπηλπισμένων μόνῃ ἐλπίς, καὶ τῶν πολεμουμένων βοήθεια, ἡ ἐτοιμὴ ἀντίληψις τῶν εἰς σὲ προστρέχόντων, καὶ πάντων τῶν Χριστιανῶν τὸ καταφύγιον, μὴ βδελύξῃ με τὸν ἁμαρτωλόν, τὸν ἐναγῆ, τὸν αἰσχροῖς λογισμοῖς καὶ λόγοις καὶ πράξεσιν ὄλον ἐμαυτὸν ἀχρειώσαντα, καὶ τῇ τῶν ἡδονῶν τοῦ βίου ῥαθυμία γνώμῃ, δοῦλον γενόμενον. Ἄλλ' ὡς τοῦ φιλανθρώπου Θεοῦ Μήτηρ, φιланθρώπως σπλαγχνίσθητι ἐπ' ἐμοὶ τῷ ἁμαρτωλῷ καὶ ἀσώτῳ, καὶ δέξαι μου τὴν ἐκ ῥυπαρῶν χειλέων προσφερομένην σοι δέησιν, καὶ τὸν σὸν Υἱόν, καὶ ἡμῶν Δεσπότην καὶ Κύριον, τῇ μητρικῇ σου παρρησίᾳ χρωμένη, δυσώπησον, ἵνα ἀνοίξῃ κάμοι τὰ φιλόθροπα σπλάγχνα τῆς αὐτοῦ ἀγαθότητος, καὶ παριδῶν μου τὰ ἀναρίθμητα πταίσματα, ἐπιστρέψῃ με πρὸς μετάνοιαν, καὶ τῶν αὐτοῦ ἐντολῶν ἐργάτην δόκιμον ἀναδείξῃ με. Καὶ πάρεσέ μοι αἶε ὡς ἐλεήμων, καὶ συμπαθῆς, καὶ φιλάγαθος, ἐν μὲν τῷ παρόντι βίῳ, θερμὴ προστάτις καὶ βοηθός, τὰς τῶν ἐναντίων ἐφόδους ἀποτεριχίζουσα, καὶ πρὸς σωτηρίαν καθοδηγοῦσά με, καὶ ἐν τῷ καιρῷ τῆς ἐξόδου μου, τὴν ἀθλίαν μου ψυχὴν περιέπουσα, καὶ τὰς σκοτεινὰς ὄψεις τῶν πονηρῶν δαιμόνων πόρρω αὐτῆς ἀπελαύνουσα· ἐν δὲ τῇ φοβερᾷ ἡμέρᾳ τῆς κρίσεως, τῆς αἰωνίου με ῥυομένη κολάσεως, καὶ τῆς ἀπορρήτου δόξης τοῦ σου Υἱοῦ καὶ Θεοῦ ἡμῶν κληρονόμον με ἀποδεικνύουσα. Ἦς καὶ τύχοιμι, Δέσποινα μου, ὑπεραγία Θεοτόκε, διὰ τῆς σῆς μεσιτείας καὶ ἀντιλήψεως· χάριτι καὶ φιλανθρωπία, τοῦ μονογενοῦς σου Υἱοῦ, τοῦ Κυρίου καὶ Θεοῦ, καὶ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. Ἦ πρέπει πᾶσα δόξα, τιμὴ καὶ προσκύνησις,

φθαρεῖ ἢ παρθενία σου γέννησες τὸ Θεὸ Λόγο, ποῦ εἶσαι πράγματι ἡ Θεοτόκος, Ἐσένα μεγαλύνουμε.

Στὸ ὄνομα τοῦ Κυρίου, εὐλόγησέ μας, πάτερ.

Ὁ Ἱερέας: Ὁ Θεὸς ἅς μᾶς σπλαγχνιστεῖ καὶ ἅς μᾶς εὐλογήσει. Ἄς φανερώσει τὸ πρόσωπό του σὲ μᾶς κι ἅς μᾶς ἐλεήσει.

Ὁ ἀναγνώστης: Κύριε, ἐλέησέ μας (3 φορές)· καὶ σῶσε μας Παναγία Παρθένε.

Εὐχή στὴν Ὑπεραγία Θεοτόκο.

Ἄμωμη, ἀμόλυντη, ἀδιάφθορη, ἄχραντη, ἀγνή Παρθένε, νύφη τοῦ Θεοῦ καὶ Δέσποινα. Ἐσὺ ποῦ με τὴν ὑπέρογη γέννα σου ἔνωσες τὸ Θεὸ Λόγο με τὸ ἀνθρώπινο γένος καὶ ἐπανασύνδεσες καὶ ὑψώσες τὴν πεσμένη ἀνθρώπινη φύση μας με τὸν οὐράνιο κόσμον. Ἐσὺ, ἡ μοναδικὴ ἐλπίδα τῶν ἀπελπισμένων καὶ ἡ βοήθεια ἐκείνων ποῦ πολεμοῦνται (ἀπ' τοὺς δαίμονες), ἡ πάντα πρόθυμη στὴν προστασία ὄσων προστρέχουν σὲ σένα, ποῦ εἶσαι τὸ καταφύγιο ὄλων τῶν χριστιανῶν· μὴ με περιφρονήσεις τὸν ἁμαρτωλὸ, τὸν ἀκάθαρτο, ποῦ ἐξαχρεῖωσα τὴν ὑπαρξή μου με αἰσχροὺς λογισμοὺς, λόγια καὶ πράξεις, καὶ ὑποδουλώθηκα ἐξαιτίας τῆς πνευματικῆς ἀμέλειας στὶς ἡδονὲς τῆς ζωῆς αὐτῆς. Ἀλλὰ ἐσὺ, ὡς Μητέρα τοῦ Φιλάνθρωπου Θεοῦ μας, σπλαγχνίσου με δείχνοντας καὶ σὲ μένα τὸν ἁμαρτωλὸ καὶ ἄσωτο τῇ φιλανθρωπία σου, καὶ δέξου τὴ δέηση ποῦ σοῦ προσφέρουν τὰ ἀκάθαρτα χεῖλη μου· καὶ χρησιμοποιώντας τὴ μητρικὴ σου παρρησία ἰκέτευσε θερμὰ τὸν Υἱό σου καὶ Δεσπότη μας, ν' ἀνοίξει καὶ σὲ μένα τὴ φιλόθροπη ἀγκαλιὰ τῆς ἀγάπης Του· καὶ ἀφοῦ μοῦ συγχωρέσει τὶς ἀναρίθμητες ἁμαρτίες μου, νὰ με ὀδηγήσει στὴ μετάνοια καὶ νὰ με ἀναδείξει πιστὸ ἐργάτη τῶν ἐντολῶν Του. Καὶ νὰ εἶσαι, Παναγία μου, πάντοτε κοντὰ μου, ὡς ἐλεήμων καὶ συμπαθῆς καὶ σπλαγχνικὴ, στὴν παρούσα ζωὴ ἰσχυρὴ προστασία καὶ βοήθειά μου, ἀποκρούοντας ὡς τεῖχος τὶς ἐπιθέσεις τῶν ἐχθρῶν (τῶν δαιμόνων) καὶ καθοδηγώντας με στὴ σωτηρία· καὶ ὅταν ἔλθῃ ἡ ὥρα τοῦ θανάτου μου, νὰ περιφρουρεῖς τὴν ἄθλια ψυχὴ μου καὶ νὰ ἀποδιώξεις μακριὰ ἀπ' αὐτὴ τὰ σκοτεινὰ πρόσωπα τῶν πονηρῶν δαιμόνων. Καὶ κατὰ τὴ φοβερὴ ἡμέρα τῆς Κρίσεως νὰ με ἀπαλλάξεις ἀπὸ τὴν καταδίκη τῆς αἰωνίας κολάσεως καὶ νὰ με ἀξιώσεις νὰ κληρονομήσω καὶ συμμετάσχω στὴν ἀνέκφραστη δόξα τοῦ Υἱοῦ σου καὶ Θεοῦ μας. Αὐτῆς τῆς δόξας μακάρι κι ἐγὼ νὰ γίνω κληρονόμος με τὴ μεσιτεία καὶ τὴ βοήθειά σου Δέσποινα· ἀλλὰ καὶ με τὴ χάρη καὶ τὴ φιλανθρωπία τοῦ Κυρίου καὶ Θεοῦ καὶ Σωτῆρα μας Ἰησοῦ Χριστοῦ, στὸν Ὅποιο ἀνήκει ὅλη ἡ δόξα καὶ ἡ τιμὴ καὶ ἡ προσκύνηση, καθὼς καὶ στὸν ἀναρχο Πατέρα Του καὶ στὸ Πανάγιο καὶ ἀγαθὸ καὶ ζωοποιὸ Πνεῦμα Του, τώρα καὶ σὲ κάθε στιγμὴ καὶ στοὺς ἀπέραντους αἰῶνες. Ἀμήν.

σὺν τῷ ἀνάρχῳ αὐτοῦ Πατρὶ καὶ τῷ παναγίῳ
καὶ ἀγαθῷ καὶ ζωοποιῷ αὐτοῦ Πνεύματι,
νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων.
Ἀμήν.

**Εὐχὴ εἰς τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν.
(Ἀντιόχου Μοναχοῦ, τοῦ Πανδέκτου)**

Καὶ δὸς ἡμῖν, Δέσποτα, πρὸς ὕπνον
ἀπιούσιν, ἀνάπαυσιν σώματος καὶ ψυχῆς·
καὶ διαφύλαξον ἡμᾶς ἀπὸ τοῦ ζοφεροῦ
ὕπνου τῆς ἀμαρτίας, καὶ ἀπὸ πάσης
σκοτεινῆς καὶ νυκτερινῆς ἠδυπαθείας.
Παῦσον τὰς ὀρμὰς τῶν παθῶν, σβέσον τὰ
πεπρωμένα βέλη τοῦ πονηροῦ, τὰ καθ'
ἡμῶν δολίως κινούμενα· τὰς τῆς σαρκὸς
ἡμῶν ἐπαναστάσεις κατάστειλον, καὶ πᾶν
γεῶδες καὶ ὑλικὸν ἡμῶν φρόνημα κοίμησον.
Καὶ δώρησαι ἡμῖν, ὁ Θεός, γρήγορον νοῦν,
σώφρονα λογισμόν, καρδίαν νήφουσαν,
ὕπνον ἐλαφρόν, καὶ πάσης σατανικῆς
φαντασίας ἀπηλλαγμένον. Διανάστησον δὲ
ἡμᾶς ἐν τῷ καιρῷ τῆς προσευχῆς,
ἐστηριγμένους ἐν ταῖς ἐντολαῖς σου, καὶ τὴν
μνήμην τῶν σῶν κριμάτων ἐν ἑαυτοῖς
ἀπαράθραυστον ἔχοντας. Παννύχιον ἡμῖν
τὴν σὴν δοξολογίαν χάρισαι εἰς τὸ ὑμνεῖν,
καὶ εὐλογεῖν, καὶ δοξάζειν τὸ πάντιμον καὶ
μεγαλοπρεπὲς ὄνομά σου, τοῦ Πατρὸς καὶ
τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, νῦν καὶ
ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Καὶ πάλιν.

Ἵπερένδοξε, ἀειπάρθενε, εὐλογημένη
Θεοτόκε, προσάγαγε τὴν ἡμετέραν
προσευχὴν τῷ Υἱῷ σου καὶ Θεῷ ἡμῶν, καὶ
αἰτήσαι, ἵνα σώσῃ διὰ σοῦ τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

(Εὐχὴ τοῦ Ἁγίου Ἰωαννικίου).

Ἡ ἐλπίς μου ὁ Πατήρ, καταφυγὴ μου ὁ Υἱός,
σκέπη μου τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον, Τριάς ἁγία,
δόξα σοι.

Τὴν πᾶσαν ἐλπίδα μου εἰς σὲ ἀνατίθημι,
Μῆτερ τοῦ Θεοῦ· φύλαξόν με ὑπὸ τὴν
σκέπην σου.

**Τὴν Παρασκευὴ τῆς Α' Ἑβδομάδος τῶν
Νηστειῶν ἀναγινώσκεται ὑπὸ τοῦ Ἱερέως τὸ
Εὐαγγέλιον τῆς Παννυχίδος (Ἰωάν. 15, 1-7).**

Εἶπεν ὁ Κύριος τοῖς ἑαυτοῦ Μαθηταῖς· Ἐγὼ
εἰμι ἡ ἄμπελος ἡ ἀληθινή, καὶ ὁ Πατήρ μου
ὁ γεωργός ἐστι. Πᾶν κλήμα ἐν ἐμοὶ μὴ
φέρον καρπὸν, αἶρει αὐτό, καὶ πᾶν τὸ

Εὐχὴ στὸν Κύριό μας Ἰησοῦ Χριστό.

Καὶ δῶσε μας, Κύριε, τώρα ποὺ πρόκειται νὰ κοιμηθοῦμε,
ἀνάπαυση στὸ σῶμα καὶ στὴν ψυχὴ μας· καὶ διαφύλαξέ μας
ἀπὸ τὸν σκοτεινὸ ὕπνο τῆς ἀμαρτίας κι ἀπὸ κάθε σκοτεινὴ
καὶ νυκτερινὴ ἠδονὴ ποὺ διεγείρει τὰ πάθη μας. Παῦσε τὶς
ὀρμὲς τῶν παθῶν, σβῆσε τὰ πύρινα βέλη (τοὺς πειρασμοὺς)
ποὺ τοξεύει μὲ δολιότητα ἐναντίον μας ὁ πονηρός.
Κατάστειλε τὶς σαρκικὲς ὀρμὲς μας καὶ ἀποκοίμησε κάθε
γῆινη καὶ ὑλικὴ (μάταιη) ἐπιθυμία μας. Δώρισέ μας, Θεέ
μας, ἄγρυπνο νοῦ, καθαρὸ λογισμό, καρδιά προσεκτικὴ,
ὕπνο ἐλαφρό, ἀπαλλαγμένο ἀπὸ κάθε δαιμονικὴ φαντασία.
Μὲ προθυμία νὰ σηκωθοῦμε ὅταν ἔλθει ἡ ὥρα τῆς
προσευχῆς, στηριγμένοι στὶς ἐντολές Σου καὶ ἔχοντας
σταθερὴ μέσα μας τὴν ἐνθύμηση τῶν προσταγμάτων Σου.
Χάρισέ μας τὴν ὀλοπρόθυμη διάθεση τῆς ὀλονύχτιας
δοξολογίας Σου, γιὰ νὰ ὑμνοῦμε καὶ εὐλογοῦμε καὶ
δοξάζουμε τὸ ἀξιοτίμο καὶ μεγαλόπρεπο ὄνομά Σου, τοῦ
Πατέρα καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, τώρα καὶ
σὲ κάθε στιγμὴ καὶ στοὺς ἀπέραντους αἰῶνες. Ἀμήν.

Καὶ τὰ ἐπόμενα τροπάρια:

Ἵπερένδοξη, Ἀειπάρθενη, εὐλογημένη Θεοτόκε μετάφερε
τὴν προσευχή μας στὸν Υἱό σου καὶ Θεό μας καὶ ζήτησέ
Του νὰ σώσει μὲ τὶς δικές σου πρεσβεῖες τὶς ψυχές μας.

Ἡ ἐλπίδα μου εἶναι ὁ Πατέρας, καταφυγὴ μου ὁ Υἱός, σκέπη
(προστασία) μου τὸ Ἅγιο Πνεῦμα. Δόξα σ' Ἐσένα Πανάγγε
Τριαδικέ Θεέ μας.

Ἵλη τὴν ἐλπίδα μου σ' ἐσένα ἐμπιστεύομαι, Μητέρα τοῦ
Θεοῦ, φύλαξέ με κάτω ἀπὸ τὴ σκέπη (προστασία) σου.

**Τὴν Παρασκευὴ τῆς 1ης Ἑβδομάδας τῆς Μεγ. Σαρακοστῆς
διαβάζεται ἀπὸ τὸν Ἱερέα τὸ Εὐαγγέλιο τῆς Παννυχίδος:**

Εἶπε ὁ Κύριος στοὺς μαθητές Του· Ἐγὼ εἶμαι ἡ ἀληθινὴ
κληματαριά καὶ ὁ Πατέρας μου ὁ γεωργός. Ὅποιο κλήμα,
ποὺ βρίσκεται σὲ μένα, δὲν καρποφορεῖ, τὸ κόβει, καὶ κάθε
κλήμα καρποφόρο τὸ καθαρίζει, γιὰ νὰ φέρει περισσότερο

καρπὸν φέρον, καθαίρει αὐτό, ἵνα πλείονα καρπὸν φέρῃ. Ἦδη ὑμεῖς καθαροὶ ἐστε διὰ τὸν λόγον, ὃν λελάληκα ὑμῖν. Μείνατε ἐν ἐμοί, κἀγὼ ἐν ὑμῖν. Καθὼς τὸ κλῆμα οὐ δύναται καρπὸν φέρειν ἄφ' ἑαυτοῦ, ἐὰν μὴ μείνῃ ἐν τῇ ἀμπέλῳ, οὕτως οὐδὲ ὑμεῖς, ἐὰν μὴ ἐν ἐμοί μείνητε. Ἐγὼ εἰμι ἡ ἀμπελος, ὑμεῖς τὰ κλήματα. Ὁ μένων ἐν ἐμοί, κἀγὼ ἐν αὐτῷ, οὕτως φέρει καρπὸν πολύν, ὅτι χωρὶς ἐμοῦ οὐ δύνασθε ποιεῖν οὐδέν. Ἐὰν μὴ τις μείνῃ ἐν ἐμοί, ἐβλήθη ἔξω ὡς τὸ κλῆμα, καὶ ἐξηράνθη, καὶ συνάγουσιν αὐτά, καὶ εἰς πῦρ βάλλουσι, καὶ καίεται. Ἐὰν μείνητε ἐν ἐμοί, καὶ τὰ ῥήματά μου ἐν ὑμῖν μείνῃ, ὃ ἐὰν θέλητε αἰτήσασθε, καὶ γενήσεται ὑμῖν.

Ὁ Ἱερεὺς ἀμέσως τὴν Ἀπόλυσιν·

Δόξα σοι, ὁ Θεός, ἡ ἐλπίς ἡμῶν, δόξα σοι. Χριστὸς ὁ ἀληθινὸς Θεὸς ἡμῶν, ταῖς πρεσβείαις τῆς παναχράντου καὶ παναμόμου ἁγίας αὐτοῦ Μητρὸς, τῶν ἁγίων ἐνδόξων καὶ πανευφήμων Ἀποστόλων, (τοῦ Ἁγίου τοῦ Ναοῦ καὶ τοῦ Ἁγίου τῆς ἡμέρας, ἐφ' ὅσον ἐορτάζεται), καὶ πάντων τῶν Ἁγίων, ἐλεῆσαι καὶ σώσαι ἡμᾶς ὡς ἀγαθὸς καὶ φιλόανθρωπος. Ἀμήν.

Εἶτα ὁ Ἱερεὺς λέγει (ἀποκρινομένων ἡμῶν τὸ· Κύριε, ἐλέησον, συνεχῶς).

Εὐξόμεθα ὑπὲρ εἰρήνης τοῦ κόσμου.

Ἐπὲρ τῶν εὐσεβῶν καὶ ὀρθοδόξων Χριστιανῶν.

Ἐπὲρ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου ἡμῶν (δεῖνος) καὶ πάσης τῆς ἐν Χριστῷ ἡμῶν ἀδελφότητος.

Ἐπὲρ τοῦ εὐσεβοῦς ἡμῶν Ἔθνους πάσης ἀρχῆς καὶ ἐξουσίας ἐν αὐτῷ.

Ἐπὲρ εὐοδώσεως καὶ ἐνισχύσεως τοῦ φιλόχριστου στρατοῦ.

Ἐπὲρ τῶν ἀπολειφθέντων πατέρων καὶ ἀδελφῶν ἡμῶν.

Ἐπὲρ τῶν διακονούντων καὶ διακονησάντων ἡμῖν.

Ἐπὲρ τῶν μισούντων καὶ ἀγαπόντων ἡμᾶς.

Ἐπὲρ τῶν ἐντειλαμένων ἡμῖν τοῖς ἀναξίους εὐχεσθαι ὑπὲρ αὐτῶν.

καρπὸ. Ἦδη ἐσεῖς εἶστε καθαροί, ἔνεκα τοῦ λόγου τὸν ὁποῖο σὰς κήρυξα. Μείνετε ἐνωμένοι μαζί μου καὶ θὰ εἶμαι κι Ἐγὼ μαζί σας. Καθὼς τὸ κλῆμα δὲν μπορεί νὰ φέρει καρπὸ μόνο του, ἐὰν δὲν μείνει στὸ ἀμπέλι, ἔτσι οὔτε ἐσεῖς, ἐὰν δὲν μένετε ἐνωμένοι μ' Ἐμένα. Ἐγὼ εἶμαι τὸ ἀμπέλι, ἐσεῖς τὰ κλήματα. Ἐκεῖνος ποὺ μείνει ἐνωμένος μ' ἐμένα, ὅπως κι Ἐγὼ μ' ἐκεῖνον, αὐτὸς φέρει πολὺ καρπὸ, γιατί χωρὶς Ἐμένα δὲν μπορείτε νὰ κάνετε τίποτε. Ὅποιος δὲ μείνει ἐνωμένος μ' Ἐμένα πετιέται ἔξω, ὅπως τὸ κλῆμα, καὶ ξεραίνεται καὶ τὰ μαζεύουν καὶ τὰ ρίχνουν στὴ φωτιά καὶ καίγονται. Ἐὰν μένετε ἐνωμένοι μ' Ἐμένα, καὶ τὰ λόγια μου μένουν μέσα σας, ζητήστε ὅ,τι θέλετε καὶ θὰ γίνῃ σ' ἐσᾶς.

Καὶ ὁ Ἱερεὺς ἀμέσως κάνει τὴν Ἀπόλυση·

Δόξα σ' Ἐσένα Θεέ μας, ποὺ εἶσαι ἡ ἐλπίδα μας, δόξα σ' Ἐσένα. Χριστέ, ἀληθινὲ Θεέ μας, μὲ τὶς πρεσβείες τῆς πανάχραντης καὶ πανάμωμης ἁγίας Μητέρας Σου· (μὲ τὶς πρεσβείες) τῶν ἁγίων ἐνδόξων καὶ ξακουστῶν ἀποστόλων· τῶν ἐνδόξων θριαμβευσάντων μαρτύρων· τῶν ὁσίων καὶ θεοφόρων πατέρων μας· τοῦ ἁγίου... (τοῦ Ναοῦ)· τῶν ἁγίων καὶ δικαίων προγόνων (τοῦ Κυρίου) Ἰωακείμ καὶ Ἄννας· τοῦ ἁγίου... (τῆς ἡμέρας), τοῦ ὁποίου ἐορτάζουμε τὴ μνήμη, καὶ (μὲ τὶς πρεσβείες) ὅλων σου τῶν ἁγίων, ἃς μᾶς ἐλεήσεις κι ἃς σώσεις τὶς ψυχές μας, γιατί εἶσαι ἀγαθὸς καὶ φιλόανθρωπος. Ἀμήν.

Καὶ συνεχίζει ὁ Ἱερεὺς ἐνῶ ἐμεῖς λέμε συνεχῶς τὸ Κύριε, ἐλέησέ μας.

Ἄς προσευχηθοῦμε γιὰ τὴν εἰρήνη τοῦ κόσμου.

Γιὰ τοὺς εὐσεβεῖς καὶ ὀρθοδόξους χριστιανούς.

Γιὰ τὸν Ἀρχιεπίσκοπό μας (...) κι ὅλη τὴν ἀδελφότητά μας ποὺ εἶναι ἐνωμένη με τὴν ἴδια πίστη στὸ Χριστό.

Γιὰ τὸ εὐσεβὲς ἔθνος μας καὶ γιὰ τὶς ἀρχές καὶ ἐξουσίες ποὺ τὸ διοικοῦν.

Γιὰ τὴν πρόοδο καὶ ἐνίσχυση τοῦ φιλόχριστου στρατοῦ μας.

Γιὰ τοὺς ἀπόντες πατέρες καὶ ἀδελφούς μας.

Γιὰ ὅσους μᾶς εὐεργετοῦν καὶ ὅσους μᾶς ὑπηρετοῦν.

Γιὰ ὅσους μᾶς μισοῦν κι ὅσους μᾶς ἀγαποῦν.

Γιὰ ὅσους ζήτησαν ἀπὸ ἐμᾶς τοὺς ἀνάξιους νὰ προσευχόμαστε γι' αὐτούς.

Γιὰ τὴν ἀπελευθέρωση τῶν αἰχμαλώτων.

Γιὰ νὰ εἶναι καλοτάξιδοι οἱ ταξιδεύοντες στὴ θάλασσα.

Ὑπὲρ ἀναρρύσεως τῶν αἰχμαλώτων.

Ὑπὲρ τῶν ἐν θαλάσῃ καλῶς πλεόντων.

Ὑπὲρ τῶν ἐν ἀσθενείαις κατακειμένων.

Εὐξόμεθα καὶ ὑπὲρ εὐφορίας τῶν καρπῶν τῆς γῆς.

Καὶ ὑπὲρ πάσης ψυχῆς χριστιανῶν Ὁρθοδόξων.

Μακαρίσωμεν τοὺς εὐσεβεῖς ἄρχοντας, τοὺς ὀρθοδόξους Ἀρχιερεῖς. Τοὺς κτίτορας τῆς ἁγίας Ἐκκλησίας ταύτης, τοὺς γονεῖς ἡμῶν καὶ διδασκάλους καὶ πάντας τοὺς προαπελθόντας πατέρας καὶ ἀδελφοὺς ἡμῶν τοὺς ἐνθάδε εὐσεβῶς κειμένους, καὶ τοὺς ἀπανταχοῦ Ὁρθοδόξους.

Εἶπωμεν καὶ ὑπὲρ ἑαυτῶν, τό· Κύριε ἐλέησον, Κύριε ἐλέησον, Κύριε ἐλέησον.

Ὁ Χορός, ψάλλει· ᾠδὴ γ΄.

Τὴν ὠραιότητα τῆς παρθενίας σου, καὶ τὸ ὑπέρλαμπρον τὸ τῆς ἀγνείας σου, ὁ Γαβριήλ καταπλαγεῖς, ἐβόα σοι Θεοτόκε, ποιὸν σοι ἐγκώμιον, προσάγαγο ἐπάξιον; τί δὲ ὀνομάσω σε; ἀπορῶ καὶ ἐξίσταμαι. Διὸ ὡς προσετάγην βοῶ σοι· Χαῖρε, ἡ Κεχαριτωμένη.

Ὁ ἱερεύς· Δι' εὐχῶν τῶν ἁγίων Πατέρων ἡμῶν, Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Γιὰ ὅσους εἶναι κατάκοιτοι καὶ ὑποφέρουν ἀπὸ διάφορες ἀσθένειες.

Ἄς προσευχηθοῦμε καὶ γιὰ τὴν εὐφορία τῶν καρπῶν τῆς γῆς.

Καὶ γιὰ κάθε ψυχὴ ὀρθοδόξου χριστιανοῦ.

Ἄς μακαρίσουμε τοὺς εὐσεβεῖς ἄρχοντας, τοὺς ὀρθοδόξους Ἀρχιερεῖς. Τοὺς κτίτορες τῆς Ἐκκλησίας αὐτῆς. Τοὺς γονεῖς μας καὶ τοὺς διδασκάλους μας, καὶ ὅλους τοὺς πατέρες καὶ ἀδελφοὺς μας ποὺ μ' εὐσέβεια ἔφυγαν ἀπ' τὴ ζωὴ αὐτὴ καὶ τάφηκαν ἐδῶ, καθὼς καὶ ὅλους τοὺς ὀρθοδόξους ἀδελφοὺς μας, ὅπου κι ἂν τάφηκαν.

Ἄς ποῦμε καὶ γιὰ τοὺς ἑαυτοὺς μας· Κύριε, ἐλέησέ μας· Κύριε ἐλέησέ μας, Κύριε, ἐλέησέ μας.

Καὶ ψάλλει ὁ Χορός·

Τὴν ὠραιότητα τῆς παρθενίας σου καὶ τὴν ὑπέρλαμπρη ἀγνότητά σου, ὅταν μὲ δέος ἀντίκρισε ὁ Γαβριήλ, σοῦ φώναζε Θεοτόκε· ποιὸ ἐγκώμιον ἄξιον σ' ἐσένα νὰ σοῦ ἀπευθύνω; Μὲ τί ὄνομα νὰ σε καλέσω; Ἀπορῶ καὶ διερωτῶμαι. Γι' αὐτό, ὅπως διατάχθηκα ἔτσι καὶ σε προσφωνῶ· Χαῖρε ἡ Κεχαριτωμένη (ἐσὺ ποὺ ἔλαβες ἀπὸ τὸ Θεὸ ὅλες τὶς θεῖες χάρες).

Ὁ ἱερέας· Μὲ τὶς εὐχὰς τῶν ἁγίων Πατέρων μας, Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, ὁ Θεός μας, ἐλέησέ μας. Ἀμήν.

Β΄

Τῆ ΠΑΡΑΣΚΕΥῆ ΤΗΣ Β΄ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ ΤΩΝ ΝΗΣΤΕΙΩΝ

Αναγινώσκεται τὸ Μικρὸν Απόδειπνον (σελ. 6). Μετὰ τὸ «Ἄξιόν ἐστιν» ψάλλεται ὑπὸ τῶν Χορῶν ὁ Κανὼν τῆς Θεοτόκου (σελ. 28) καὶ τὸ Κοντάκιον· «Τῆ ὑπερμάχῳ» ἀργῶς (σελ. 54) μεθ' ὃ ἀπαγγέλλεται ἐμμελῶς ὑπὸ τοῦ ἱερέως ἢ Β΄ Στάσις τῶν «Χαιρετισμῶν».

ΣΤΑΣΙΣ ΔΕΥΤΕΡΑ

Β΄

Τῆ ΠΑΡΑΣΚΕΥῆ ΤΗΣ 2ης ΕΒΔΟΜΑΔΑΣ ΤΩΝ ΝΗΣΤΕΙΩΝ

Διαβάζεται τὸ Μικρὸν Απόδειπνον (σελ. 7). Μετὰ τὸ Ἄξιόν ἐστιν ψάλλεται ὁ Κανὼν τῆς Θεοτόκου (σελ. 29), καὶ ἔπειτα τὸ Κοντάκιον «Τῆ ὑπερμάχῳ...» σὲ ἀργὸ μέλος (σελ. 55). Ἀκολουθεῖ ἡ ἀπὸ τὸν ἱερέα ἐμμελῆς ἀπαγγελία τῆς Β΄ Στάσις τῶν Χαιρετισμῶν.

ΣΤΑΣΗ ΔΕΥΤΕΡΗ

Ἦκουσαν οἱ Ποιμένες, τῶν Ἀγγέλων ὑμνούντων, τὴν ἔνσαρκον Χριστοῦ παρουσίαν· καὶ δραμόντες ὡς πρὸς ποιμένα, θεωροῦσι τοῦτον ὡς ἄμνον ἄμωμον, ἐν τῇ γαστρὶ Μαρίας βοσκηθέντα, ἦν ὑμνοῦντες, εἶπον·

Χαῖρε, ἄμνου καὶ ποιμένου Μήτηρ· χαῖρε, αὐλὴ λογικῶν προβάτων.

Χαῖρε, ἀοράτων ἐχθρῶν ἀμυντήριον· χαῖρε, Παραδείσου θυρῶν ἀνοικτήριον.

Χαῖρε, ὅτι τὰ οὐράνια συναγάλλεται τῇ γῆ· χαῖρε, ὅτι τὰ ἐπίγεια συγχορεύει οὐρανοῖς.

Χαῖρε, τῶν Ἀποστόλων τὸ ἀσίγητον στόμα· χαῖρε, τῶν Ἀθλοφόρων τὸ ἀνίκητον θάρσος.

Χαῖρε, στερῆρόν τῆς Πίστεως ἔρεισμα· χαῖρε, λαμπρὸν τῆς χάριτος γνώρισμα.

Χαῖρε, δι' ἧς ἐγυμνώθη ὁ Ἄδης· χαῖρε, δι' ἧς ἐνεδύθημεν δόξαν.

Χαῖρε, Νύμφη ἀνύμφευτε.

Θεοδρόμον Ἀστέρα, θεωρήσαντες Μάγοι, τῇ τούτου ἠκολούθησαν αἴγλη· καὶ ὡς λύχον κρατοῦντες αὐτόν, δι' αὐτοῦ ἠρεῶνων κραταῖον Ἄνακτα· καὶ φθάσαντες τὸν ἄφθαστον, ἐχάρησαν, αὐτῷ βοῶντες· Ἀλληλοῦῖα.

Ἦδον παῖδες Χαλδαίων, ἐν χερσὶ τῆς Παρθένου, τὸν πλάσαντα χειρὶ τοῦ ἀνθρώπου· καὶ Δεσπότην νοοῦντες αὐτόν, εἰ καὶ δούλου ἔλαβε μορφὴν, ἔσπευσαν τοῖς δώροις θεραπεῦσαι, καὶ βοηῆσαι τῇ Εὐλογημένῃ·

Χαῖρε, ἀστέρος ἀδύτου Μήτηρ· χαῖρε, αὐγὴ μυστικῆς ἡμέρας.

Χαῖρε, τῆς ἀπάτης τὴν κάμινον σβέσασα· χαῖρε, τῆς Τριάδος τοὺς μύστας φωτίζουσα.

Χαῖρε, τύραννον ἀπάνθρωπον ἐκβαλοῦσα τῆς ἀρχῆς· χαῖρε, Κύριον φιλόανθρωπον ἐπιδείξασα Χριστόν.

Χαῖρε, ἢ τῆς βαρβάρου λυτρομένη θρησκείας· χαῖρε, ἢ τοῦ βορβόρου ῥυομένη τῶν ἔργων.

Ἦκουσαν οἱ ποιμένες τοὺς Ἀγγέλους νὰ ὑμνοῦν τὴν ἔνσαρκον παρουσίαν τοῦ Χριστοῦ (στὴ γῆ) καὶ σπεύδοντας νὰ τὸν δοῦν ὡς ποιμένα, τὸν ἀντίκρισαν ὡς πρόβατο ἄκακο ποῦ βοσκήθηκε στὴν κοιλία τῆς Μαρίας, καὶ μὲ ὑμνοὺς εἶπαν πρὸς αὐτήν·

Χαῖρε μητέρα τοῦ προβάτου καὶ ποιμένα, χαῖρε μαντρὶ λογικῶν προβάτων (τῶν πιστῶν).

Χαῖρε τὸ ἀμυντήριον κατὰ τῶν ἀοράτων ἐχθρῶν· χαῖρε ἐσὺ ποῦ μᾶς ἀνοίγεις τὶς (κλειστὲς) πόρτες τοῦ Παραδείσου.

Χαῖρε, ἐσὺ ποῦ γίνεσαι ἀφορμὴ τὰ οὐράνια νὰ ἀγάλλονται μὲ τὴ γῆ· χαῖρε, γιατί τὰ ἐπίγεια συγχορεύουν μὲ τὰ οὐράνια.

Χαῖρε ἐσὺ ποῦ εἶσαι τὸ ἀσίγητο στόμα τῶν Ἀποστόλων· χαῖρε ἐσὺ ποῦ εἶσαι τὸ ἀκατάβλητο θάρσος τῶν ἀθλοφόρων μαρτύρων.

Χαῖρε ἰσχυρὸ στήριγμα τῆς πίστεως· χαῖρε φωτεινὸ γνώρισμα τῆς Χάρης (τοῦ Θεοῦ).

Χαῖρε ἐσὺ διὰ τῆς ὁποίας ἀπογυμνώθηκε ὁ Ἄδης, χαῖρε ἐσὺ διὰ τῆς ὁποίας ντυθήκαμε τὴ δόξα.

Χαῖρε Νύμφη, ἀνύμφευτε.

Οἱ Μάγοι, ἀφοῦ εἶδαν τὸ ἀστέρι ποῦ ὀδηγοῦσε στὸ Θεό, ἀκολούθησαν τὴ φωτεινὴ λάμψη του· καὶ σὰν νὰ κρατοῦσαν αὐτὸ γιὰ λυχνάρι, ἔψαχναν γιὰ τὸν ἰσχυρὸ Βασιλιά· κι ὅταν ἐφθασαν σ' Αὐτόν ποῦ κανεὶς δὲν μπορεῖ νὰ φθάσει, χάρηκαν καὶ φώναζαν δυνατὰ σ' Αὐτόν· Ἀλληλοῦῖα.

Εἶδαν τὰ παιδιὰ τῶν Χαλδαίων (οἱ μάγοι) στὰ χέρια τῆς Παρθένου Ἐκεῖνον ποῦ μὲ τὰ χέρια Του ἔπλασε τοὺς ἀνθρώπους. Καὶ κατανοώντας πῶς εἶναι ὁ Κύριος τοῦ κόσμου, ἂν καὶ ἔλαβε τὴν ἀνθρώπινη μορφὴ, ἔσπευσαν νὰ τοῦ προσφέρουν τὰ δῶρα τους καὶ νὰ φωνάξουν δυνατὰ στὴν Εὐλογημένη·

Χαῖρε, ἐσὺ ποῦ ἔγινες Μητέρα τοῦ ἀστεριοῦ (τοῦ Χριστοῦ) ποῦ δὲν πρόκειται νὰ δύσει ποτέ· χαῖρε ἢ αὐγὴ τῆς μυστικῆς ἡμέρας (τοῦ Κυρίου).

Χαῖρε, ἐσὺ ποῦ ἔσβησες τὸ καμίνι τῆς πλάνης· χαῖρε ἐσὺ ποῦ φωτίζεις τοὺς λάτρεις τῆς Παναγίας Τριάδος.

Χαῖρε, ἐσὺ ποῦ ἐδιώξες ἀπὸ τὴν ἐξουσία του τὸν ἀπάνθρωπο τύραννο (τὸν διάβολο)· χαῖρε, ἐσὺ ποῦ μᾶς ἐδείξες τὸν φιλόανθρωπο Χριστό.

Χαῖρε, ἐσὺ ποῦ μᾶς λύτρωσες ἀπ' τὴ βάρβαρη θρησκεία (τὴν εἰδωλολατρία)· χαῖρε ἐσὺ ποῦ μᾶς ἔσωσες ἀπὸ τὸ βόρβορο τῶν ἀμαρτωλῶν ἔργων.

Χαῖρε, πυρὸς προσκύνησιν παύσασα· χαῖρε, φλογὸς παθῶν ἀπαλλάττουσα.

Χαῖρε, πιστῶν ὁδηγὲ σωφροσύνης· χαῖρε, πασῶν γενεῶν εὐφροσύνη.

Χαῖρε, Νύμφη ἀνύμφευτε.

Κήρυκες θεοφόροι, γεγονότες οἱ Μάγοι, ὑπέστρεψαν εἰς τὴν Βαβυλῶνα· ἐκτελέσαντές σου τὸν χρησμόν, καὶ κηρύξαντές σε τὸν Χριστὸν ἅπασιν, ἀφέντες τὸν Ἡρώδη ὡς ληρώδη, μὴ εἰδότα ψάλλειν· Ἀλληλούϊα.

Λάμπας ἐν τῇ Αἰγύπτῳ, φωτισμὸν ἀληθείας, ἐδίωξας τοῦ ψεύδους τὸ σκότος· τὰ γὰρ εἰδῶλα ταύτης Σωτήρ, μὴ ἐνέγκαντά σου τὴν ἰσχύν, πέπτωκεν· οἱ τούτων δὲ ῥυσθέντες, ἐβόων πρὸς τὴν Θεοτόκον·

Χαῖρε, ἀνόρθωσις τῶν ἀνθρώπων· χαῖρε, κατάπτωσις τῶν δαιμόνων.

Χαῖρε, τῆς ἀπάτης τὴν πλάνην πατήσασα· χαῖρε, τῶν εἰδώλων τὸν δόλον ἐλέγξασα.

Χαῖρε, θάλασσα ποντίσασα Φαραῶ τὸν νοητόν· χαῖρε, πέτρα ἢ ποτίσασα τοὺς διψῶντας τὴν ζωὴν.

Χαῖρε, πύρινη στύλε, ὁδηγῶν τοὺς ἐν σκότει· χαῖρε, σκέπη τοῦ κόσμου, πλατυτέρα νεφέλης.

Χαῖρε, τροφή τοῦ μάννα διάδοχε· χαῖρε, τροφῆς ἁγίας διάκονε.

Χαῖρε, ἡ γῆ τῆς ἐπαγγελίας· χαῖρε, ἐξ ἧς ῥέει μέλι καὶ γάλα.

Χαῖρε, Νύμφη ἀνύμφευτε.

Μέλλοντος Συμεῶνος, τοῦ παρόντος αἰῶνος, μεθίστασθαι τοῦ ἀπατεῶνος, ἐπεδόθης ὡς βρέφος αὐτῷ, ἀλλ' ἐγνώσθης τούτῳ καὶ Θεὸς τέλειος· διὸ περ ἐξεπλάγη, σοῦ τὴν ἄρρητον σοφίαν, κράζων· Ἀλληλούϊα.

**Εἶτα, τό· Τῆ ὑπερμάχῳ... (σύντομον).
Τρισάγιον καὶ τὸ Κοντάκιον·**

Ὡς ἀπαρχὰς τῆς φύσεως, τῷ φυτουργῷ τῆς κτίσεως, ἡ οἰκουμένη προσφέρει σοι, Κύριε, τοὺς θεοφόρους Μάρτυρας. Ταῖς αὐτῶν ἰκεσίαις, ἐν εἰρήνῃ βαθεῖα τὴν Ἐκκλησίαν

Χαῖρε, ἐσὺ ποῦ ἔπαυσες τὴν προσκύνηση τῆς φωτιᾶς (τὴν πυρολατρία)· χαῖρε ἐσὺ ποῦ λυτρώνεις ἀπ' τὴ φλόγα τῶν παθῶν.

Χαῖρε ἐσὺ ποῦ ὁδηγεῖς τοὺς πιστοὺς στὴ σωφροσύνη, χαῖρε ὅλων τῶν γενεῶν ἢ εὐφροσύνη.

Χαῖρε Νύμφη, ἀνύμφευτε.

Ἀφοῦ οἱ Μάγοι ἔγιναν θεοφόροι κήρυκες, γύρισαν πίσω στὴ Βαβυλῶνα. Ἐκπλήρωσαν ἔτσι τὸν χρησμό σου καὶ σὲ ὅλους κήρυξαν πὼς εἶσαι ὁ Χριστός. Κι ἄφησαν τὸν Ἡρώδη στὸ παραλήρημά του, βουβὸ καὶ ἀνίκανο νὰ ψέλνει (στὸ Θεό)· Ἀλληλούϊα.

Ἀφοῦ ἔλαμψες στὴν Αἴγυπτο τὸ φωτισμὸ τῆς θείας ἀλήθειας, ἀφάνισες τὸ σκοτάδι τοῦ ψεύδους· γιατί τὰ εἰδῶλα αὐτῆς, μὴ μπορῶντας νὰ ἀντέξουν τὴ δύναμή σου, Σωτήρα, γκρεμίστηκαν· κι ἐκεῖνοι ποῦ λυτρώθηκαν ἀπὸ αὐτὰ φώναζαν δυνατὰ στὴ Θεοτόκο·

Χαῖρε, ἐσὺ ποῦ ἔγινες ἢ ἀνόρθωση τῶν ἀνθρώπων· χαῖρε, ἐσὺ ποῦ ἔγινες ἢ κατάπτωση τῶν δαιμόνων.

Χαῖρε, ἐσὺ ποῦ διέλυσες τὴν πλάνη τῆς ἀπάτης· χαῖρε, ἐσὺ ποῦ ἠλεγξες τὸ δόλο τῶν εἰδώλων.

Χαῖρε, θάλασσα ποῦ καταπόντισες (στὰ νερά σου) τὸ νοητὸ Φαραῶ (τὸν διάβολο)· χαῖρε, πέτρα ποῦ ξεδίψασες ὄσους διψοῦν τὴν ἀληθινὴ ζωὴ.

Χαῖρε, φωτεινὲ στύλε ποῦ ὁδηγεῖς ὄσους πορεύονται στὸ σκοτάδι· χαῖρε, σκέπη τοῦ κόσμου ποῦ 'σαι πιὸ πλατιὰ ἀπ' τὴ νεφέλη.

Χαῖρε, τροφή ποῦ διαδέχτηκε τὸ μάννα· χαῖρε, ἐσὺ ποῦ μοιράζεις τὴ θεία ἀπόλαυση (στὸν ἄνθρωπο).

Χαῖρε, ἡ γῆ τῆς ἐπαγγελίας· χαῖρε, ἐσὺ ἀπ' τὴν ὁποία ῥέει μέλι καὶ γάλα.

Χαῖρε Νύμφη, ἀνύμφευτε.

Ὅταν ἐπρόκειτο ὁ Συμεὼν νὰ φύγει ἀπὸ αὐτὴν ἐδῶ τὴ ζωὴ, τὴν ψεύτικη κι ἀπατηλὴ, τοῦ δόθηκες ὡς βρέφος· ἐκεῖνος ὅμως κατάλαβε πὼς εἶσαι τέλειος Θεός. Γι' αὐτὸ ἐκπλησσομένης ἀπὸ τὴν ἀνεκφραστὴ σοφία σου, σοῦ φώναζε δυνατὰ· Ἀλληλούϊα.

Ἐπειτα· «Τῆ ὑπερμάχῳ...» (σύντομο). Τρισάγιο· «Ἅγιος ὁ Θεός...» καὶ τὸ Κοντάκιο·

Σ' Ἐσένα, τὸν Δημιουργὸ τῆς κτίσεως, σοῦ προσφέρει, Κύριε, ἡ οἰκουμένη σὰν ἀπαρχὰς (τοὺς πρώτους καρποὺς) τῆς φύσεως, τοὺς θεοφόρους Μάρτυρες. Μὲ τίς ἰκεσίες τους

σου, διὰ τῆς Θεοτόκου συντήρησον,
Πολυέλεε.

Κύριε, ἐλέησον (μ'). Ὁ ἐν παντὶ καιρῷ... καὶ
Ἄσπιλε, ἀμόλυντε... Καὶ δὸς ἡμῖν Δέσποτα...
(ἄνευ Εὐαγγελίου). Απόλυσις. Εὐξώμεθα...
Τὴν ωραιότητα... Δι' εὐχῶν... (σελ. 62-80).

καὶ τὶς πρεσβεῖες τῆς Θεοτόκου διατήρησε, Πολυέλεε, τὴν
Ἐκκλησία σου σὲ μακρὰ εἰρήνη.

Στὴ συνέχεια ὅλα ὅσα ἀναφέρονται στὴν πρώτη Ἑβδομάδα
ἐκτὸς ἀπὸ τὸ Εὐαγγέλιο καὶ ἡ ἀπόλυσις: «Δι' εὐχῶν...» (σελ.
63-81).

Γ'

Τῆ ΠΑΡΑΣΚΕΥῆ

ΤΗΣ Γ' ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ ΤΩΝ ΝΗΣΤΕΙΩΝ

Αναγινώσκεται τὸ Μικρὸν Απόδειπνον (σελ. 6). Μετὰ τὸ «Ἄξιόν ἐστιν» ψάλλεται ὑπὸ
τῶν Χορῶν ὁ Κανὼν τῆς Θεοτόκου (σελ. 28) καὶ τὸ Κοντάκιον: «Τῆ ὑπερμάχῳ»
ἀργῶς (σελ. 54), μεθ' ὃ ἀπαγγέλλεται
ἐμμελῶς ὑπὸ τοῦ Ἱερέως ἡ Γ' Στάσις τῶν
«Χαιρετισμῶν».

ΣΤΑΣΙΣ ΤΡΙΤΗ

Νέαν ἔδειξε κτίσιν, ἐμφανίσας ὁ Κτίστης,
ἡμῖν τοῖς ὑπ' αὐτοῦ γενομένοις· ἐξ ἀσπόρου
βλαστήσας γαστρός, καὶ φυλάξας ταύτην,
ὥσπερ ἦν, ἄφθορον· ἵνα τὸ θαῦμα
βλέποντες, ὑμνήσωμεν αὐτήν, βοῶντες·

Χαῖρε, τὸ ἄνθος τῆς ἀφθαρσίας· χαῖρε, τὸ
στέφος τῆς ἐγκρατείας.

Χαῖρε, ἀναστάσεως τύπον ἐκλάμπουσα·
χαῖρε, τῶν Ἀγγέλων τὸν βίον ἐμφαίνουσα.

Χαῖρε, δέντρον ἀγλαόκαρπον, ἐξ οὗ
τρέφονται πιστοί· χαῖρε, ξύλον
εὐσκιόφυλλον, ὑφ' οὗ σκέπονται πολλοί.

Χαῖρε, κυφοροῦσα ὁδηγὸν πλανωμένους·
χαῖρε, ἀπογεννῶσα λυτρωτὴν αἰχμαλώτους.

Χαῖρε, Κριτοῦ δικαίου δυσώπησις· χαῖρε,
πολλῶν πταιόντων συγχώρησις.

Χαῖρε, στολὴ τῶν γυμνῶν παρρησίας· χαῖρε,
στοργὴ πάντα πόθον νικῶσα.

Γ'

Τῆ ΠΑΡΑΣΚΕΥῆ ΤΗΣ 3ης ΕΒΔΟΜΑΔΑΣ ΤΩΝ ΝΗΣΤΕΙΩΝ

Διαβάζεται τὸ Μικρὸν Απόδειπνον (σελ. 7). Μετὰ τὸ Ἄξιόν
ἐστιν ψάλλεται ὁ Κανὼνας τῆς Θεοτόκου (σελ. 29), καὶ
ἔπειτα τὸ Κοντάκιον «Τῆ ὑπερμάχῳ...» σὲ ἀργὸ μέλος (σελ.
55). Ακολουθεῖ ἡ ἀπὸ τὸν Ἱερέα ἐμμελὴς ἀπαγγελία τῆς Γ'
Στάσεως τῶν Χαιρετισμῶν.

ΣΤΑΣΗ ΤΡΙΤΗ

Νέα (πνευματικὴ) κτίσις φανέρωσε ὁ Κτίστης σ' ἐμᾶς ποῦ
γίναμε ἀπ' Αὐτόν, ἀφοῦ βλάστησε χωρὶς σπορὰ ἀπὸ
παρθενικὴ κοιλία καὶ τὴν διαφύλαξε ὅπως ἦταν ἄφθορη.
Ὡστε βλέποντας ἐμεῖς τὸ θαῦμα, με ὕμνους νὰ φωνάζουμε
πρὸς αὐτή·

Χαῖρε, ἄνθος τῆς ἀφθαρσίας· χαῖρε, στεφάνι τῆς ἐγκρατείας.

Χαῖρε, ἐσὸ ποῦ μᾶς δίνεις εἰκόνα τῆς Ἀναστάσεως, χαῖρε
ἐσὸ ποῦ μᾶς φανερώνεις τὴ ζωὴ τῶν Ἀγγέλων.

Χαῖρε, δέντρο ποῦ παράγεις καρποὺς γευστικούς καὶ
καλοὺς, ἀπ' τοὺς ὁποίους τρέφονται οἱ πιστοί· χαῖρε, ξύλο
(δέντρο) πυκνόφυλλο, κάτω ἀπ' τὸ ὁποῖο σκεπάζονται
πολλοί.

Χαῖρε, ἐσὸ ποῦ κυφορήσες ὁδηγὸ γιὰ τοὺς πλανωμένους,
χαῖρε, ἐσὸ ποῦ γέννησες λυτρωτὴ γιὰ τοὺς αἰχμαλώτους.

Χαῖρε, ἐσὸ ποῦ καθικετεύεις τὸν δίκαιο Κριτὴ, χαῖρε ἐσὸ
ποῦ (με τὴ μεσιτεία σου) παρέχεις συγχώρησι στοὺς
ἁμαρτωλοὺς.

Χαίρε, Νύμφη άνύμφευτε.

Ξένον τόκον ιδόντες, ξενωθώμεν τοῦ κόσμου, τὸν νοῦν εἰς οὐρανὸν μεταθέντες· διὰ τοῦτο γὰρ ὁ ὑψηλὸς Θεός, ἐπὶ γῆς ἐφάνη ταπεινὸς ἄνθρωπος, βουλόμενος ἐλκύσαι πρὸς τὸ ὕψος, τοὺς αὐτῶ βοῶντας· Ἀλληλοῦϊα.

Ὅλος ἦν ἐν τοῖς κάτω, καὶ τῶν ἄνω οὐδόλως ἀπῆν, ὁ ἀπερίγραπτος Λόγος· συγκατάβασις γὰρ θεϊκή, οὐ μετάβασις δὲ τοπικὴ γέγονε· καὶ τόκος ἐκ Παρθένου θεολήπτου, ἀκουούσης ταῦτα·

Χαίρε, Θεοῦ ἀχωρήτου χώρα· χαίρε, σεπτοῦ μυστηρίου θύρα.

Χαίρε, τῶν ἀπίστων ἀμφίβολον ἄκουσμα· χαίρε, τῶν πιστῶν ἀναμφίβολον καύχημα.

Χαίρε, ὄχημα πανάγιον τοῦ ἐπὶ τῶν Χερουβεὶμ· χαίρε, οἶκημα πανάριστον τοῦ ἐπὶ τῶν Σεραφεὶμ.

Χαίρε, ἡ τάναντία εἰς ταῦτο ἀγαθοῦσα· χαίρε, ἡ παρθενίαν καὶ λοχειάν ζευγνῦσα.

Χαίρε, δι' ἧς ἐλύθη παράβασις! χαίρε δι' ἧς ἠνοιχθη Παράδεισος.

Χαίρε, ἡ κλεις τῆς Χριστοῦ Βασιλείας· χαίρε, ἐλπίς ἀγαθῶν αἰώνων.

Χαίρε, Νύμφη άνύμφευτε.

Πᾶσα φύσις Ἀγγέλων, κατεπλάγη τὸ μέγα, τῆς σῆς ἐνανθρωπήσεως ἔργον· τὸν ἀπρόσιτον γὰρ ὡς Θεόν, ἐθεώρει πᾶσι προσιτὸν ἄνθρωπον· ἡμῖν μὲν συνδιάγοντα, ἀκούοντα δὲ παρὰ πάντων οὕτως· Ἀλληλοῦϊα.

Ῥήτορας πολυφθόγγους, ὡς ἰχθύας ἀφώνους, ὀρώμεν ἐπὶ σοὶ Θεοτόκε· ἀποροῦσι γὰρ λέγειν τό, πῶς καὶ Παρθένος μένεις, καὶ τεκεῖν ἴσχυσας· ἡμεῖς δὲ τὸ μυστήριον θαυμάζοντες, πιστῶς βοῶμεν·

Χαίρε, σοφίας Θεοῦ δοχεῖον· χαίρε, προνοίας αὐτοῦ ταμεῖον.

Χαίρε, φιλοσόφους ἀσόφους δεικνύουσα· χαίρε, τεχνολόγους ἀλόγους ἐλέγχουσα.

Χαίρε, ἐσὺ ποὺ γίνεσαι στολὴ γιὰ τοὺς γυμνοὺς ἀπὸ πνευματικὴ παρρησία (πρὸς τὸ Θεό)· χαίρε στοργὴ ποὺ νικᾷ κάθε πόθο.

Χαίρε Νύμφη, άνύμφευτε.

Ἀφοῦ γνωρίσαμε τὴν παράδοξη γέννηση (τοῦ Χριστοῦ), ἃς ἀποξενωθοῦμε ἀπὸ τὸν κόσμο, μεταφέροντας τὸ νοῦ μας στὸν οὐρανό. Γιὰ τοῦτο ὁ ὑψηλὸς Θεός φανερώθηκε στὴ γῆ ὡς ἕνας ταπεινὸς ἄνθρωπος· γιατί ἤθελε νὰ τραβήξει πρὸς τὸ δικό Του ὕψος αὐτοὺς ποὺ τοῦ φωνάζουν Ἀλληλοῦϊα.

Ὅλοκληρος βρισκόταν κάτω στὴ γῆ, κι ὡστόσο δὲν ἀπουσίαζε ἀπὸ τὰ ἄνω (τὸν οὐρανὸ) ὁ ἀπερίγραπτος Υἱὸς καὶ Λόγος (τοῦ Θεοῦ). Κι αὐτὸ ἔγινε μὲ θεϊκὴ συγκατάβαση κι ὄχι μὲ τοπικὴ μετακίνηση· κι ἔτσι συντελέστηκε ἡ γέννηση ἀπὸ Παρθένο ἀφιερωμένη στὸ Θεό, ἡ ὁποία ἀκούει αὐτά·

Χαίρε, χώρα ποὺ χώρεσες τὸν ἀχώρητο Θεό· χαίρε, θύρα τοῦ σεπτοῦ μυστηρίου τῆς σωτηρίας μας.

Χαίρε, ἐσὺ ποὺ γιὰ τοὺς ἀπίστους εἶσαι ἀμφίβολο ἄκουσμα· χαίρε, ἐσὺ ποὺ γιὰ τοὺς πιστοὺς εἶσαι ἀναμφίβολο καύχημα.

Χαίρε, ὄχημα πανάγιο (τοῦ Χριστοῦ) ποὺ κάθεταί πάνω στὰ Χερουβεὶμ· χαίρε, οἶκημα ὑπερτέλειο Ἐκείνου ποὺ κάθεταί στὰ Σεραφεὶμ.

Χαίρε, ἐσὺ ποὺ ἔνωσες μεταξύ τους τὰ ἀντίθετα· χαίρε, ἐσὺ ποὺ συνδύασες τὴν παρθενία μὲ τὴ μητρότητα.

Χαίρε, ἐσὺ μὲ τὴν ὁποία καταλύθηκε ἡ παράβαση, χαίρε, ἐσὺ χάρις στὴν ὁποία ἀνοίχτηκε ὁ Παράδεισος.

Χαίρε, ἐσὺ ποὺ ἔσαι τὸ κλειδί τῆς βασιλείας (τοῦ Χριστοῦ)· χαίρε, ἐσὺ ἡ ἐλπίδα τῶν αἰώνων ἀγαθῶν.

Χαίρε Νύμφη, άνύμφευτε.

Κάθε φύση Ἀγγέλων κατεπλάγη γιὰ τὸ μεγάλο γεγονός τῆς ἐνανθρωπήσεως Σου· γιατί ἔβλεπε τὸν ἀπρόσιτο Θεό, νὰ γίνεται προσιτὸς σὲ ὅλους ἄνθρωπος, νὰ συναναστρέφεται μαζί μας καὶ νὰ ἀκούει ἀπὸ ὅλους τὸ Ἀλληλοῦϊα.

Τοὺς ἐπιδέξιους ρήτορες, τοὺς βλέπουμε σὰν ψάρια ἄφωνα νὰ στέκονται μπροστὰ στὸ μυστήριό σου Θεοτόκε· γιατί δὲν μποροῦν νὰ ἐξηγήσουν πῶς καὶ Παρθένος ἔμεινες καὶ μπόρεσες νὰ γεννήσεις. Ἐμεῖς ὁμως θαυμάζοντας τὸ μυστήριό, σοῦ φωνάζουμε μὲ πίστη·

Χαίρε, δοχεῖο τῆς σοφίας τοῦ Θεοῦ, χαίρε ταμεῖο τῆς πρόνοιᾶς Του.

Χαῖρε, ὅτι ἐμωράνθησαν οἱ δεινοὶ
συζητηταί· χαῖρε, ὅτι ἐμαράνθησαν οἱ τῶν
μύθων ποιηταί.

Χαῖρε, τῶν Ἀθηναίων τὰς πλοκάς διασπῶσα·
χαῖρε, τῶν ἀλιέων τὰς σαγήνας πληροῦσα.

Χαῖρε, βυθοῦ ἀγνοίας ἐξέλκουσα· χαῖρε,
πολλοὺς ἐν γνώσει φωτίζουσα.

Χαῖρε, ὀλκάς τῶν θελόντων σωθῆναι· χαῖρε,
λιμὴν τῶν τοῦ βίου πλωτήρων.

Χαῖρε, Νύμφη ἀνύμφευτε.

Σῶσαι θέλων τὸν κόσμον, ὃ τῶν ὅλων
Κοσμήτωρ, πρὸς τοῦτον αὐτεπάγγελτος
ἦλθε· καὶ ποιμὴν ὑπάρχων ὡς Θεός, δι' ἡμᾶς
ἐφάνη καθ' ἡμᾶς ἄνθρωπος· ὁμοίῳ γὰρ τὸ
ὄμοιον καλέσας, ὡς Θεὸς ἀκούει·
Ἀλληλουῖα.

Εἶτα, τό· Τῆ ὑπερμάχῳ... (σύντομον).
Τρισάγιον καὶ τό Κοντάκιον· Ὡς ἀπαρχὰς
τῆς φύσεως..., Κύριε, ἐλέησον (μ'). Ὁ ἐν
παντὶ καιρῷ... Ἄσπιλε ἀμόλυντε..., Καὶ δὸς
ἡμῖν Δέσποτα..., (ἄνευ Εὐαγγελίου). **Ἡ**
Ἀπόλυσις. Εὐξώμεθα..., Τὴν ὠραιότητα...,
ΖΔι' εὐχῶν... (σελ. 62-80).

Χαῖρε, ἐσὺ ποὺ ἀποδείχνεις ἄσοφους τοὺς φιλοσόφους·
χαῖρε, ἐσὺ ποὺ ἐλέγχεις ὡς ἄμυαλους τοὺς τεχνολόγους.

Χαῖρε, γιατί με σένα ἀποδείχτηκαν ἀνόητοι οἱ διαβόητοι
συζητητές· χαῖρε, γιατί με σένα ἐξαφανίστηκαν οἱ
μυθοπλάστες.

Χαῖρε, ἐσὺ ποὺ διαλύεις τοὺς περίπλοκους συλλογισμοὺς
καὶ σοφίες τῶν Ἀθηναίων· χαῖρε, ἐσὺ ποὺ γεμίζεις (μὲ
ἀνθρώπινες ψυχές) τὰ δίχτυα τῶν πνευματικῶν ψαράδων.

Χαῖρε, ἐσὺ ποὺ ἀνασύρεις ἀπὸ τὸ βυθὸ τῆς ἀγνοίας, χαῖρε
ἐσὺ ποὺ φωτίζεις πολλοὺς μὲ θεία γνώση.

Χαῖρε, πλοῖο αὐτῶν ποὺ θέλουν νὰ σωθοῦνε, χαῖρε, λιμάνι
αὐτῶν ποὺ ταξιδεύουν στὸ πέλαγος τῆς ζωῆς.

Χαῖρε Νύμφη, ἀνύμφευτε.

Θέλοντας νὰ σώσει τὸν κόσμο Ἐκεῖνος ποὺ γιὰ χάρι μας
τὸν κόσμησε, ἦλθε πρὸς αὐτὸν μὲ δική του πρωτοβουλία.
Καὶ ὄντας Ποιμένας, ὡς Θεός, γιὰ χάρι μας φάνηκε ὁμοίος
μὲ μᾶς ἄνθρωπος, καὶ κάλεσε ἔτσι (στὴ σωτηρία) τοὺς
ὁμοίους μὲ Αὐτόν, ποὺ ὡς Θεὸς ἀκούει· Ἀλληλουῖα.

Ἐπειτα· «Τῆ ὑπερμάχῳ...» (σύντομο). **Τρισάγιο·** «Ἅγιος ὁ
Θεός...», **Κοντάκιο·** «Ὡς ἀπαρχὰς τῆς φύσεως...», καὶ ὅλα
ὅσα ἀναφέρονται τὴν πρώτη Ἐβδομάδα ἐκτὸς ἀπὸ τὸ
Εὐαγγέλιο, καὶ ἡ ἀπόλυση· «Δι' εὐχῶν...» (σελ. 63-81).

Δ'

Τῆ ΠΑΡΑΣΚΕΥῆ ΤΗΣ Δ' ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ ΤΩΝ ΝΗΣΤΕΙΩΝ

Ἀναγινώσκεται τὸ Μικρὸν Ἀπόδειπνον (σελ.
6). Μετὰ τὸ «Ἄξιόν ἐστιν» ψάλλεται ὑπὸ
τῶν Χορῶν ὁ Κανὼν τῆς Θεοτόκου (σελ.
28) καὶ τὸ Κοντάκιον· «Τῆ ὑπερμάχῳ»
ἀργῶς (σελ. 54), μεθ' ὃ ἀπαγγέλλεται
ἐμμελῶς ὑπὸ τοῦ Ἱερέως ἡ Δ' Στάσις τῶν
«Χαιρετισμῶν».

ΣΤΑΣΙΣ ΤΕΤΑΡΤΗ

Τεῖχος εἶ τῶν παρθένων, Θεοτόκε Παρθένε,
καὶ πάντων τῶν εἰς σὲ προστρέχόντων· ὁ
γὰρ τοῦ οὐρανοῦ καὶ τῆς γῆς, κατεσκεύασέ
σε Ποιητὴς Ἄχραντε, οἰκήσας ἐν τῇ μήτρᾳ
σου, καὶ πάντας σοὶ προσφωνεῖν διδάξας·

Δ'

Τῆ ΠΑΡΑΣΚΕΥῆ ΤΗΣ 4ης ΕΒΔΟΜΑΔΑΣ ΤΩΝ ΝΗΣΤΕΙΩΝ

Διαβάζεται τὸ Μικρὸ Ἀπόδειπνο (σελ. 7). Μετὰ τὸ Ἄξιόν
ἐστιν ψάλλεται ὁ Κανὼνας τῆς Θεοτόκου (σελ. 29), καὶ
ἔπειτα τὸ Κοντάκιο «Τῆ ὑπερμάχῳ...» σὲ ἀργὸ μέλος (σελ.
55). Ἀκολουθεῖ ἡ ἀπὸ τὸν Ἱερέα ἐμμελῆς ἀπαγγελία τῆς Δ'
Στάσεως τῶν Χαιρετισμῶν.

ΣΤΑΣΗ ΤΕΤΑΡΤΗ

Τεῖχος εἶσαι προστατευτικὸ τῶν παρθένων, Θεοτόκε
Παρθένε, καθὼς καὶ ὅλων ὅσοι προστρέχουν σὴ χάρι σου.
Γιατὶ ὁ Ποιητὴς τοῦ οὐρανοῦ καὶ τῆς γῆς εἶναι ἐκεῖνος ποὺ
σὲ ἀνέδειξε στὸ θεομητορικὸ σου ἀξίωμα, ἄχραντε,

Χαῖρε, ἡ στήλη τῆς παρθενίας· χαῖρε, ἡ πύλη τῆς σωτηρίας.

Χαῖρε, ἀρχηγὲ νοητῆς ἀναπλάσεως· χαῖρε, χορηγὲ θεϊκῆς ἀγαθότητος.

Χαῖρε, σὺ γὰρ ἀνεγέννησας τοὺς συλληφθέντας αἰσχυρῶς· χαῖρε, σὺ γὰρ ἐνουθέτησας τοὺς συληθέντας τὸν νοῦν.

Χαῖρε, ἡ τὸν φθορέα τῶν φρενῶν καταργούσα· χαῖρε, ἡ τὸν σπορέα τῆς ἀγνείας τεκοῦσα.

Χαῖρε, παστὰς ἀσπόρου νυμφεύσεως· χαῖρε, πιστοὺς Κυρίῳ ἀρμόζουσα.

Χαῖρε, καλὴ κουροτρόφε παρθένων· χαῖρε, ψυχῶν νυμφοστόλε Ἁγίων.

Χαῖρε, Νύμφη ἀνύμφευτε.

Ὑμνος ἅπας ἠττᾶται, συνεκτείνεσθαι σπεύδων, τῷ πλήθει τῶν πολλῶν οἰκτιρμῶν σου· ἰσαριθμούς γὰρ τῇ ψάμμῳ ᾠδάς, ἂν προσφέρωμέν σοι, Βασιλεῦ ἅγιε, οὐδὲν τελούμεν ἄξιον, ὧν δέδωκας ἡμῖν, τοῖς σοὶ βοῶσιν· Ἀλληλοῦϊα.

Φωτοδόχον λαμπάδα, τοῖς ἐν σκότει φανείσαν, ὀρώμεν τὴν ἁγίαν Παρθένον· τὸ γὰρ ἄυλον ἄπτουσα φῶς, ὀδηγεῖ πρὸς γνῶσιν θεϊκὴν ἅπαντας, αὐγῇ τὸν νοῦν φωτίζουσα, κραυγῇ δὲ τιμωμένη ταῦτα·

Χαῖρε, ἀκτὶς νοητοῦ Ἥλιου· χαῖρε, βολὴς τοῦ ἀδύτου φέγγους.

Χαῖρε, ἀστραπὴ τὰς ψυχὰς καταλάμπουσα· χαῖρε, ὡς βροντὴ τοὺς ἐχθροὺς καταπλήττουσα.

Χαῖρε, ὅτι τὸν πολυφωτον ἀνατέλλεις φωτισμόν· χαῖρε, ὅτι τὸν πολυῤῥητον ἀναβλύζεις ποταμόν.

Χαῖρε, τῆς κολυμβήθρας ζωγραφοῦσα τὸν τύπον· χαῖρε, τῆς ἀμαρτίας ἀναιροῦσα τὸν ῥύπον.

Χαῖρε, λουτήρ ἐκπλύνων συνείδησιν· χαῖρε, κρατήρ κινῶν ἀγαλλίασιν.

Χαῖρε, ὁσμὴ τῆς Χριστοῦ εὐωδίας· χαῖρε, ζωὴ μυστικῆς εὐωχίας.

σκηνώνοντας στὴ μήτρα σου καὶ διδάσκοντας ὅλους νὰ σὲ προσφωνοῦν·

Χαῖρε, ἡ στήλη τῆς παρθενίας· χαῖρε ἡ πύλη ποὺ ὀδηγεῖ στὴ σωτηρία.

Χαῖρε, ἀρχὴ τῆς νοητῆς ἀνάπλασής μας, χαῖρε χορηγὲ τῆς θεϊκῆς εὐσπλαγχνίας.

Χαῖρε, γιατί ἐσὺ ἀναγέννησες αὐτοὺς ποὺ συνελήφθησαν αἰσχυρῶς (ποὺ ἔπεσαν στὰ δίχτυα τῆς ἀμαρτίας)· χαῖρε, γιατί ἐσὺ νουθέτησες αὐτοὺς τῶν ὁποίων ὁ νοῦς εἶχε πλανηθεῖ.

Χαῖρε, ἐσὺ ποὺ καταργεῖς ἐκεῖνον (τὸν διάβολο) ποὺ ἔφθειρε τὸ μυαλό μας· χαῖρε, ἐσὺ ποὺ γέννησες τὸν σπορέα τῶν ἀγνῶν λογισμῶν.

Χαῖρε, δωμάτιο νυφικὸ στὸ ὁποῖο τελέστηκε ἡ ἄσπορη νύμφευση· χαῖρε, ἐσὺ ποὺ ἐνώνεις τοὺς πιστοὺς μὲ τὸν Κύριο.

Χαῖρε, ἐσὺ ποὺ ἀνατρέφεις καλῶς τὶς παρθένες (ψυχές)· χαῖρε, ἐσὺ ποὺ στολίζεις σὰν νύφες τὶς ἅγιες ψυχές.

Χαῖρε Νύμφη, ἀνύμφευτε.

Κάθε ὕμνος (ἄνθρωπος) ἀποδεικνύεται μηδαμινός, ὅταν συγκριθεῖ μὲ τὸ πλήθος τῆς μεγάλης Σου εὐσπλαγχνίας· γιατί κι ἂν ἀκόμα Σοῦ ἀναπέμπαμε τόσους ὕμνους ὅσους καὶ οἱ κόκκοι τῆς ἄμμου, Βασιλέα Ἁγίε, τίποτε δὲ θὰ κάναμε ἀντάξιο στὰ ὅσα πρόσφερες σὲ μᾶς ποὺ σοῦ φωνάζουμε δυνατὰ· Ἀλληλοῦϊα.

Σὰν λαμπάδα φωτεινὴ, ποὺ φάνηκες σ' αὐτοὺς ποὺ ἦσαν στὸ σκοτάδι, σὲ βλέπουμε ἁγία Παρθένη· γιατί ἀνάβεις τὸ ἄυλο φῶς καὶ ὀδηγεῖς σὲ γνῶση θεϊκὴ ὅλους, φωτίζοντας μὲ καθαρὸ σὰν τὴν αὐγὴ φῶς τὸ νοῦ μας καὶ τιμᾶσαι μὲ δυνατὴ φωνὴ ὡς ἐξῆς·

Χαῖρε ἀκτῖνα τοῦ νοητοῦ Ἥλιου (τοῦ Χριστοῦ)· χαῖρε, οὐράνιο φῶς ποὺ ἡ λάμψη σου ποτὲ δὲ σβήνει.

Χαῖρε ἀστραπὴ ποὺ καταλάμπεις τὶς ψυχές· χαῖρε, βροντὴ ποὺ τοὺς ἐχθροὺς (τοὺς δαίμονες) φοβερίζεις.

Χαῖρε, γιατί ἀνατέλλεις τὸ πλουσιότερο φῶς (τοῦ Χριστοῦ), χαῖρε γιατί ἀναβλύζεις τὸν ἀστείρευτο ποταμό.

Χαῖρε, ἐσὺ ποὺ εἰκονίζεις τὸν τύπο τῆς κολυμβήθρας· χαῖρε, ἐσὺ ποὺ ἀπαλείφεις τὸ ρύπο τῆς ἀμαρτίας.

Χαῖρε λουτήρα (λουτρὸ) ποὺ ξεπλένεις τὴ συνείδηση· χαῖρε, κανάτι ποὺ κερνάς ἀγαλλίαση.

Χαῖρε, Νύμφη ἀνύμφευτε.

Χάριν δοῦναι θελήσας, ὀφλημάτων ἀρχαίων, ὁ πάντων χρεωλύτης ἀνθρώπων, ἐπεδήμησε δι' ἑαυτοῦ, πρὸς τοὺς ἀποδήμους τῆς αὐτοῦ χάριτος· καὶ σχίσας τὸ χειρόγραφον, ἀκούει παρὰ πάντων οὕτως· Ἀλληλούϊα.

Ψάλλοντές σου τὸν τόκον, ἀνυμνοῦμέν σε πάντες, ὡς ἔμψυχον ναὸν Θεοτόκε· ἐν τῇ σῆ γὰρ οἰκίσας γαστρί, ὁ συνέχων πάντα τῇ χειρὶ Κύριος, ἠγίασεν, ἐδόξασεν, ἐδίδαξε βοᾶν σοι πάντας·

Χαῖρε, σκιηνὴ τοῦ Θεοῦ καὶ Λόγου· χαῖρε, Ἁγία Ἀγίων μερίζων.

Χαῖρε, Κιβωτὲ χρυσοθεῖσα τῷ Πνεύματι· χαῖρε, θησαυρὲ τῆς ζωῆς ἀδαπάνητε.

Χαῖρε, τίμιον διάδημα βασιλέων εὐσεβῶν· χαῖρε, καύχημα σεβάσμιον ἱερέων εὐλαβῶν.

Χαῖρε, τῆς Ἐκκλησίας ὁ ἀσάλευτος πύργος· χαῖρε, τῆς βασιλείας τὸ ἀπόρθητον τεῖχος.

Χαῖρε, δι' ἧς ἐγείρονται τρόπαια· χαῖρε, δι' ἧς ἐχθροὶ καταπίπτουσι.

Χαῖρε, χρωτὸς τοῦ ἐμοῦ θεραπεία· χαῖρε, ψυχῆς τῆς ἐμῆς σωτηρία.

Χαῖρε, Νύμφη ἀνύμφευτε.

Ἦ πανύμνητε Μήτηρ, ἡ τεκοῦσα τὸν πάντων Ἁγίων ἀγιώτατον Λόγον (ἐκ γ')· δεξαμένη τὴν νῦν προσφορὰν, ἀπὸ πάσης ῥύσαι συμφορᾶς ἅπαντας· καὶ τῆς μελλούσης λύτρωσαι κολάσεως, τοὺς σοὶ βοῶντας· Ἀλληλούϊα.

Καὶ πάλιν τὸν πρῶτον Οἶκον· Ἄγγελος πρωτοστάτης (σελ. 54). **Εἶτα, τό·** Τῆ ὑπερμάχῳ... (σύντομον)· **Τρισάγιον καὶ τὸ οἰκεῖον Κοντάκιον·** Ὡς ἀπαρχὰς τῆς φύσεως... Κύριε, ἐλέησον (μ'). Ὁ ἐν παντὶ καιρῷ... Ἐσπλιε, ἀμόλυντε..., Καὶ δὸς ἡμῖν Δέσποτα... κ.λπ. (ἄνευ Εὐαγγελίου). **Ἡ Ἀπόλυσις.** Εὐξώμεθα..., Τὴν ὠραιότητα..., Δι' εὐχῶν... (σελ. 62-80).

Χαῖρε, ὁσμὴ τῆς εὐωδίας τοῦ Χριστοῦ· χαῖρε, ζωὴ τῆς μυστικῆς τράπεζας.

Χαῖρε Νύμφη, ἀνύμφευτε.

Ὁ πληρωτὴς τοῦ χρέους ὅλων τῶν ἀνθρώπων, θέλοντας νὰ πληρώσει τὶς παλιὰς ὀφειλές, ἦλθε αὐτοπροσώπως πρὸς αὐτοὺς ποὺ ἔφυγαν μακριὰ ἀπ' τὴ θεία Χάρι Του· καὶ ἀφοῦ ἔσχισε τὸ γραμματίο τῆς ὀφειλῆς, ἀκούει ἀπ' ὅλους Ἀλληλούϊα.

Καθὼς ψέλνουμε ἕμους στὸν τόκο σου (στὸ Χριστό), Θεοτόκε, ἐσένα ἀνυμνοῦμε ὡς ἔμψυχο ναὸ τοῦ Θεοῦ. Γιατὶ μὲ τὸ νὰ κατοικήσει στὴ κοιλιὰ σου ὁ Κύριος, ποὺ κρατεῖ στὸ χέρι Του τὰ πάντα, σὲ ἠγίασε, σὲ δόξασε καὶ δίδαξε ὅλους νὰ σοῦ φωνάζουν·

Χαῖρε, ἐσὸ ποὺ ἔγινες σκιηνὴ τοῦ Θεοῦ καὶ Λόγου· χαῖρε, ἐσὸ ποὺ ἀναδείχτηκες Ἁγία πάνω ἀπ' ὅλους τοὺς Ἁγίους.

Χαῖρε, κιβωτὲ ποὺ χρυσώθηκες μὲ τὴ χάρι τοῦ Ἁγίου Πνεύματος· χαῖρε, θησαυρὲ τῆς ζωῆς ἀνεξάντλητε.

Χαῖρε, στέμμα πολύτιμο βασιλέων εὐσεβῶν· χαῖρε, σεβάσμιο καύχημα ἱερέων εὐλαβῶν.

Χαῖρε, ὁ ἀκλόνητος πύργος τῆς Ἐκκλησίας· χαῖρε, τὸ ἀπόρθητο τεῖχος τῆς βασιλείας.

Χαῖρε, ἐσὸ ποὺ μὲ τὴ χάρι σου στήνονται τρόπαια (νίκες πνευματικῆς)· χαῖρε, ἐσὸ ποὺ μὲ τὴ δύναμή σου οἱ ἐχθροὶ συντρίβονται.

Χαῖρε, τοῦ σώματός μου ἡ θεραπεία· χαῖρε, τῆς ψυχῆς μου ἡ σωτηρία.

Χαῖρε Νύμφη, ἀνύμφευτε.

Ἦ πανύμνητη Μητέρα, ποὺ γένησες τῶν Ἁγίων ὅλων τὸν Ἀγιώτατο Λόγο (3 φορές)· ἀφοῦ δέχτηκες αὐτὴ τὴν προσφορὰ τῆς δοξολογίας μας, φύλαξέ μας ὅλους ἀπὸ κάθε συμφορὰ καὶ λύτρωσε ἀπὸ τὴ μέλλουσα κόλαση ἐμᾶς ποὺ σοῦ φωνάζουμε δυνατὰ Ἀλληλούϊα.

Καὶ πάλι τὸν πρῶτο Οἶκο· Ἄγγελος πρωτοστάτης... (σελ. 55). **Ἔπειτα·** «Τῆ ὑπερμάχῳ...» (σύντομο). **Τρισάγιο·** «Ἅγιος ὁ Θεός...», **Κοντάκιο·** «Ὡς ἀπαρχὰς τῆς φύσεως...», καὶ ὅλα ὅσα ἀναφέρονται τὴν πρώτη Ἑβδομάδα ἐκτὸς ἀπὸ τὸ Εὐαγγέλιο, καὶ ἡ ἀπόλυσις· «Δι' εὐχῶν...» (σελ. 63-81).

Ε'

Ε'

**ΤΗ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ
ΤΗΣ Ε΄ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ ΤΩΝ
ΝΗΣΤΕΙΩΝ**

Τῇ Παρασκευῇ τῆς Ε΄ ἐβδομάδος τῶν
Νηστειῶν, καθ' ἣν ἀναγινώσκονται ἅπαντες
οἱ Οἴκοι τοῦ Ἀκαθίστου Ὑμνου, μετὰ τὸ
Ἄξιόν ἐστιν, τοῦ Μικροῦ Ἀποδείπνου,
ψάλλεται δις εἰς ἄργον βυζαντινὸν μέλος καὶ
ἄπαξ σύντομον, τὸ Ἀπολυτίκιον Τροπάριον.

Ἦχος πλ. δ΄. Αυτόμελον.

Τὸ προσταχθὲν μυστικῶς, λαβὼν ἐν γνώσει,
ἐν τῇ σκηνῇ τοῦ Ἰωσήφ, σπουδῇ ἐπέστη, ὁ
Ἀσώματος, λέγων τῇ Ἀπειρογάμῳ· Ὁ κλίνας
τῇ καταβάσει τοὺς οὐρανοὺς, χωρεῖται
ἀναλλοιώτως ὅλος ἐν σοί. Ὅν καὶ βλέπων ἐν
μήτρᾳ σου, λαβόντα δούλου μορφὴν,
ἐξίσταμαι κραυγάζειν σοι· Χαῖρε, Νύμφη
ἀνύμφευτε!

**ΤΗΝ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ
ΤΗΣ 5ης ΕΒΔΟΜΑΔΑΣ ΤΩΝ ΝΗΣΤΕΙΩΝ**

Ψάλλεται ὀλόκληρη ἡ Ἀκολουθία τοῦ Ἀκαθίστου Ὑμνου
μὲ τὴν ἐξῆς τάξη·

Τὸ Μικρὸ Ἀποδειπνο μέχρι τὸ «Ἄξιόν ἐστι...» (σελ. 26).

Ἀκολουθῶς τὸ τροπάριο·

Ὅταν ὁ Ἀσώματος (ἀρχάγγελος Γαβριὴλ), πληροφορήθηκε
αὐτὸ πὸς μετὰ τὸν τρόπο μυστηριώδη τοῦ παραγγέλθηκε (ἀπὸ τὸ
Θεό), παρουσιάστηκε ἀμέσως εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Ἰωσήφ,
λέγοντας σ' αὐτὴν πὸς μετὰ τὴν γνώρισε γάμο (στὴ Θεοτόκο)·
Αὐτὸς πὸς μετὰ τὴν κατάβασή Του (στὴ γῆ) χαμήλωσε τοὺς
οὐρανοὺς, ἐρχεται νὰ χωρέσει ὀλόκληρος χωρὶς καμιά
ἀλλοίωση μέσα σου. Αὐτὸν βλέποντάς Τον μετὰ εἰς τὴν κοιλίαν
σου νὰ παίρνει τὴν μορφὴν δούλου (νὰ ταπεινώνεται καὶ νὰ
γίνεται ἄνθρωπος) μετὰ καταλαμβάνει ἔκσταση καὶ δέος καὶ
σοῦ φωνάζω δυνατὰ· Χαῖρε Νύμφη ἀνύμφευτε.

Στὴ συνέχεια ὁ ἱερέας διαβάσει τὴν πρώτην στάσιν τῶν
Χαιρετισμῶν (Α-Ζ). Ἐπειτα ψάλλονται οἱ Α΄ καὶ Γ΄ ὠδὲς
τοῦ Κανόνα καὶ τὸ «Τῇ ὑπερμάχῳ...». Ἀκολουθεῖ ὑπὸ τοῦ
ιερέως ἡ ἀνάγνωσις τῆς δευτέρας στάσεως (Η-Μ). Ψάλλονται
εἰς τὴν συνέχεια οἱ Δ΄, Ε΄ καὶ ΣΤ΄ ὠδὲς τοῦ Κανόνα, καὶ μετὰ
πάλιν τὸ «Τῇ ὑπερμάχῳ...». Ἀκολουθεῖ ἡ ἀνάγνωσις τῆς
τρίτης στάσεως (Ν-Σ). Ψάλλονται οἱ ὑπόλοιπες ὠδὲς τοῦ
Κανόνα· Ζ΄, Η΄ καὶ Θ΄ καὶ πάλιν τὸ «Τῇ ὑπερμάχῳ...».
Ἀκολουθῶς ἡ τέταρτη καὶ τελευταία στάσις τῶν
Χαιρετισμῶν (Τ-Ω καὶ Α). Τὸ «Τῇ ὑπερμάχῳ...» τὸ
Τρισάγιον καὶ τὰ ὑπόλοιπα τοῦ Ἀποδείπνου. Πρὶν ἀπὸ τὸ
«Δι' εὐχῶν...» ψάλλεται τὸ «Τὴν ὡραιότητα τῆς παρθενίας
σου...».